

Jamsai

ดรอปปี้ดาว
ตั้มเด็บบดู่
ชุด ปี่ดาวอัมพล

姑娘來收妖

โมลิเชียน 莫顏 เวียน

พริทตอผ ๙๖๖

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณใส่ใจไว้ด้วยกัน

เขากับเด็กสาวมีพันธะโลหิตต่อกัน เดิมทีควรหาคู่สมพงศ์ให้นาง เชื่อมโยงด้ายแดงให้สำเร็จ แต่พอนึกภาพนางนอนอยู่ข้างกายบุรุษอื่น พุดจาด้วยน้ำเสียงไพเราะอ่อนหวาน ฝ้าปรนนิบัติ ทุกคำคืน เอาท่าที่แจ่มอง กระเจ้ากระงอที่เคยทำกับเขา เปลี่ยนไปทำกับบุรุษอื่น...

เหอกวนก็รู้สึกหัวใจบีบรัด ความรู้สึกทรมานใจนี้ทำให้เขากระสับกระส่ายว่าวุ่นใจ

เขามองจ้องด้ายแดงบนข้อมือเด็กสาว ด้ายแดงเส้นนี้เขาไม่อยากผูกให้กับผู้อื่น ต่อให้พยายามผูกด้ายแดงของนางไว้กับตนเอง แต่ข้อมือของเขาไม่มีด้ายแดง ไม่อาจผูกโยงไว้ด้วยกันกับด้ายแดงของเด็กสาวได้

เขาอดคาดคะเนอย่างใจกล้าไม่ได้ ไซ้หลังจากได้ตัวนางแล้วก็จะสามารถตัดด้ายแดงของนางให้ขาดได้ ต่อไปก็ไม่มีทางผูกโยงกับผู้อื่นได้อีก หากเป็นเช่นนั้นเขาก็จะทำให้นางกลายเป็นสตรีของเขาอย่างแท้จริง

มากกว่ารัก

ครองปีศาจด้วงเคียงคู่ ชุด ปีศาจอุ้มสม

ไม่เคยียน เขียน พริกหอม แปเปา

《姑娘來收妖》莫顏 (Mo Yan) 著

Copyright © 2017 Treetype Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2285-6

ภาพประกอบ 樹蔭

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

มากกว่ารักครั้งนี้ท่านนักอ่านจะได้พบกับผลงานของนักเขียนที่คุ้นเคยกันดี
อย่าง 'ท่านโมเหียน' ค่ะ โดยครั้งนี้ขันท่านนักอ่านได้อ่านกันอย่างจุใจ
ถึงสามเล่มในชุด 'ปีศาจอุ้มสม' เป็นเรื่องเกี่ยวกับปีศาจตนหนึ่งที่ต้องรับหน้าที่
ในการผูกवासนาความรักของมนุษย์จึงจะปลดคำสาปของตนเองได้

ซึ่งทั้งสามเล่มนี้จะอ่านแยกกันก็ได้ค่ะ แต่หากจะอ่านทั้งสามเล่มก็ขอแนะนำ
ว่าให้อ่านเรียงกันดังนี้

1. เคียงท่านดั่งเคียงเสื่อ
2. คีนางดั่งคีนใจ
3. ครอบปีศาจดั่งเคียงคู่

มาถึงเล่มจบอย่าง 'ครอบปีศาจดั่งเคียงคู่' กันแล้วนะคะ หลังจาก 'เทอกวน' ไป
ทำหน้าที่ผูกवासนาให้ผู้อื่นมาแล้วถึงสองเล่ม เล่มนี้ถึงคราวที่ชะตารักของเขาจะต้อง
ทำงานแล้วค่ะ 'ไต้ไต้' ที่เติบโตมากลายเป็น 'ผู้หยวนหยวน' สาวน้อยแรกแย้มที่มี
รูปโฉมงดงาม อีกทั้งยังไม่เคยลิ้มเล่นพีเลียงเมื่อสมัยเด็กของนางเลยสักวัน นางหวัง
จะได้พบเขาอีกครั้ง ถึงขั้นฝากตัวเป็นศิษย์ผู้บำเพ็ญเขียน ต่ออายุขัยของนางให้
สามารถอยู่ครองคู่กับเขาได้ และเพื่อมัดตัวเขาเอาไว้ไม่ให้จากนางไปไหนได้อีก

มาเอาใจช่วยผู้หยวนหยวนกันค่ะ ว่าท้ายที่สุดปีศาจตนหนึ่งที่พร้อมจะโอบยิบ
ไปจากนางได้ทุกเมื่อ ทั้งยังจดจำนางไม่ได้นั้นจะมีบทสรุปความรักอย่างไร จะให้ครบ
อรรถรสควรอ่านให้ครบทั้งสามเล่มนะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ผู้หยวนหยวน/โต้วโต้ว คู่พันธมิตรโลกิตของปีศาจผีเสื้อเมื่อครั้งยังเป็นเด็กน้อย มีความมุ่งมั่นมาปรารถนาที่จะตามหาเหอกวนจิ้งบ่าเพ็ญ เป็นเชียน มีนิสัยซุกซน อ่อนด้อยในการฝึกยุทธ์
- * เหอกวน ปีศาจผีเสื้อ มีดวงตารูปดอกท้อหน้าหลงไหล และมีรูปโฉมสง่างามเหนือมนุษย์ ถูกคาถาเซียนกักขัง อยู่ในปิ่นปักผม รอคอยคู่พันธมิตรโลกิตเพื่อทำการผูกวาสนาด้วยแดงให้มนุษย์ได้ครองคู่กัน เป็นการปลดปล่อยดวงวิญญาณเขาจากสิ่งกักขัง
- * อุบาสิกาจิ้งกวน ผู้บำเพ็ญเชียน อาจารย์ของผู้หยวนหยวน เป็นผู้ลงอาคมกักขังเหอกวนให้อยู่ในปิ่นปักผม
- * หร่วนเจี๋ย ศิษย์พี่ร่วมสำนักของผู้หยวนหยวน แอบรักผู้หยวนหยวนและต้องการแต่งงานกับนาง
- * อวี๋จี้ ปีศาจหญิงที่บำเพ็ญเชียน เพราะอยากเป็นมนุษย์ จึงฉวยโอกาสสิงร่างของผู้หยวนหยวน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

ผู้หยวนหยวนกำลังตามหาปิ่นผีเสื้อในความทรงจำอันหนึ่ง ตอนนั้นนางเพิ่งสามขวบ แต่ก็จำได้ชัดเจน หัวปิ่นเป็นผีเสื้อตัวหนึ่ง ปีกผีเสื้อมีลวดลายสีส้มแวววาวเต็มผิวงอยู่ เป็นงานฝีมือที่ละเอียดประณีต มองไปไกลๆ คล้ายผีเสื้อมีชีวิตตัวหนึ่ง

นางรู้ว่าในปิ่นผีเสื้ออันนี้มีท่านอาปีศาจตนหนึ่งอาศัยอยู่ชื่อของเขา คือเหอกวน พูดถึงการพบกันของคนทั้งสอง ก็ต้องย้อนกลับไปตอนนางอายุสามขวบ ตอนนั้นนางยังเป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง มีชื่อเล่นว่าไต้วไต้ว

วันที่ได้พบกับเหอกวนเป็นวันที่อากาศปลอดโปร่งยิ่ง นางก็เหมือนกับเด็กทั่วไปที่ตะกละ พอเห็นลึนจี้รชชาติดีที่ส่งมาจากทางใต้ก็ลืมคำสั่งกำชับของผู้ใหญ่ กินอย่างไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เพราะกินจนเพลิดเพลิน จึงเผลอกินลึนจี้แซ่เย็นหมดจาน รอจนได้สติกลับคืนมา หัวสมองน้อยๆ ก็นึกถึงคำสั่งกำชับของมารดาและนำหลิขັນมาได้ ทั้งสองเตือนางว่า

วันนี้ไม่อาจกินลันจี้อีก

ส่วนที่ว่าเพราะอะไรจึงไม่อาจกินลันจี้อีกมากนักรู้ นางไม่รู้ นางรู้เพียงเวลาท่านแม่โกรธจะดูว่านาง จากนั้นนางก็นึกขึ้นได้ว่าลันจี้อานี้ดูเหมือนจะไม่ได้เตรียมไว้ให้นาง...

ในสมองของผู้หยวนหยวนมีภาพสีหน้าน่าเกรงขามของท่านแม่ปรากฏขึ้น ท่านแม่บอกว่าถ้านางไม่เชื่อฟังก็จะตีกัน คิดมาถึงตรงนี้ ก้นของผู้หยวนหยวนก็เริ่มรู้สึกเจ็บ

นางเพิ่งสามขวบ การตีกันสำหรับนางแล้วเป็นเรื่องใหญ่ไม่ต่างอะไรกับฟ้าถล่มลงมา เพื่อจะปกป้องก้นของนาง นางจำเป็นต้องหลบซ่อนตัวครั้งแล้วนางก็รีบลงมือปฏิบัติทันที

ซ่อนตัวอยู่ในอาณาบริเวณต้องถูกท่านแม่หาเจอเป็นแน่ ดังนั้นจะต้องออกไปซ่อนตัวนอกเขตที่ดินศักดิ์นา ยังมีอีก ไม่อาจให้คนอื่นเห็นนาง เพราะพวกเขาจะต้องบอกท่านแม่... ในเขตที่ดินศักดิ์นาแห่งนี้ไม่มีใครกล้าโกหกท่านแม่ ท่านแม่ของนางมีสง่าน่าเกรงขามไปทั่วแปดทิศ

เพื่อจะไม่ให้ถูกตีกัน นางที่อายุสามขวบจึงหนีออกจากบ้านเป็นครั้งแรก การหนีออกจากบ้านครั้งนี้ นางเพียงหนีไปที่ริมทะเลสาบในละแวกใกล้เคียง

อย่าได้ดูเบาระยะทางเท่านี้ สำหรับผู้ใหญ่แล้วจากเขตที่ดินศักดิ์นามาถึงทะเลสาบใช้เวลาเดินเพียงสองเค่อ* แต่กล่าวสำหรับเด็กน้อยอายุสามขวบที่ขาสั้นแล้ว ไกลราวกับพลิกภูเขาข้ามยอดเขาก็ว่าได้ ระวังทางยังต้องคอยหลบเลี่ยงสายตาของผู้ใหญ่อีกด้วย

* หนึ่งเค่อ เทียบได้กับเวลาประมาณ 15 นาที สองเค่อจึงเป็นเวลาครึ่งชั่วโมง

นางรู้ว่าปากกามีขนาดใหญ่ที่ริมทะเลสาบสามารถบดบังร่างของนางได้ นางคิดอย่างไรดีจึงสาวาขอเพียงซ่อนตัวอยู่ที่นี้ ท่านแม่ย่อมหานาง ไม่พบแน่นอน

ครั้งแล้วนางก็สำแดงความสามารถพิเศษในการเล่นซ่อนหา ออกมา หลบเลี่ยงสายตาของทุกคน ย่องออกจากเขตที่ดินศักดิ์นิมา มาถึงริมทะเลสาบแล้วมุดเข้าไปในพุ่มกอ

ผู้หญิงคนหนึ่งคิดว่าตนเองได้สร้างวีรกรรมอันยิ่งใหญ่เกรียงไกร ได้สำเร็จไปเรื่องหนึ่ง จะอย่างไรนางก็ยังเด็ก เล่นอยู่ในพุ่มกอไม่นาน ก็ลืมเรื่องนี้อาจจะถูกมารดาตีกันไปเสียสนิท

ศีรษะน้อยๆ ของนางเหลือวไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ กระทั่งเห็นผีเสื้อ อยู่ในพุ่มกอ กว้างตาตามคูนั่นจึงหยุดชะงัก นางถูกผีเสื้อสวยงาม สีสันละลานตาตัวนี้ดึงดูดความสนใจ มือน้อยยื่นออกไปจับตัวมันไว้ จึงพบว่าผีเสื้อตัวนี้บินไม่ได้ ที่แท้มันเป็นของปลอม

ภายใต้แสงอาทิตย์ปีกผีเสื้อที่ฝังอัญมณีส่องแสงสะท้อนพร่างพราว ละลานตา ทำให้นางมองตาไม่กะพริบ กระทั่งตนเองเลือดกำเดาไหลแล้ว ก็ยังไม่รู้ ผลจากการแอบกินลินี่ไปรากฏขึ้นแล้ว เพราะร้อนในมาก นาง จึงมีโลหิตไหลออกมาจากจมูกสองหยด หนึ่งในนั้นยังหยดถูกปีกผีเสื้อ เข้าพอดี

นางไม่รู้เพราะเหตุใดตนจึงมีเลือดออกมาจากจมูก แต่รู้ว่าจู่ๆ ผีเสื้อ ก็มีชีวิตขึ้นมา หมอกดำประหลาดกลุ่มหนึ่งลอยออกมาจากปิ่นผีเสื้อ หมอกดำลอยออกมามากขึ้นทุกที และรวมตัวกันเป็นรูปร่างคนหนึ่งคน เริ่มจากเส้นผม ร่างกาย แขนขา สุดท้ายก็เป็นองคาวพพทั้งห้าบนใบหน้า

ราวกับใช้วิชาอาคมเสกขึ้นเช่นนั้น ทำให้นางจ้องมองตาไม่กะพริบอีกครึ่ง และโยนเรื่องเลือดกำเดาไหลออกไปจากสมองจนหมดสิ้น

นางจำช่วงเวลาที่ได้พบเหอกวนเป็นครั้งแรกได้ไม่เคยลืม การปรากฏตัวของเขามีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใครเช่นนี้ ร่างของเขาลอยอยู่ในอากาศทั้งตัว เส้นผมยาวพลิ้วปราย เสื้อผ้าพลิ้วไหว ราวกับผีเสื้อกำลังบินว่อน ทำให้นางเห็นแล้วทั้งตื่นเต้นและดีใจ

นางไม่กลัว กระทั่งเห็นเขาครั้งแรก นางก็ชอบเขาแล้ว การชอบเช่นนี้ไม่มีความรู้สึกแบบชายหญิง เป็นเพียงการชอบอย่างบริสุทธิ์ใจ ในสายตาของนาง เขาเป็นดังเทพเซียนที่ลงมาสู่แดนมนุษย์ เส้นผมดำสนิทดูแวววาวใหม่ที่พลิ้วปราย เสื้อคลุมสีดำพิมพ์ลายเมฆเจ็ดสีที่พลิ้วไหว คว้ารูปดาบพาดเฉียง นัยน์ตาสีดำนั้นสดใสแวววาว ลูกนัยน์ตาสีกล้ำเปลี่ยนแปลงไปร้อยแปดพันเก้ายิ่งกว่าสีของน้ำในทะเลสาบ สีมืดของเขาใสกระจ่างพร่างพราย คล้ายแสงแดดสามารถส่องทะลุได้

ผู้หญิงน้อยไม่เคยเห็นใครงดงามเท่านี้มาก่อน นางแม้อายุน้อยไม่รู้จักความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง เพียงรู้ว่าเขาไม่เหมือนใคร รูปร่างและหน้าตาของเขาประทับตราตรึงอยู่ในสมองเล็กๆ ของนาง และยึดครองตำแหน่งสำคัญในหัวใจดวงน้อยๆ ที่บริสุทธิ์งดงามของนาง

นางดีใจมาก มีเพียงนางที่มองเห็นเขา มีเพียงนางที่ได้ยินเขาพูด นี่เป็นความลับระหว่างนางกับเหอกวน แม้แต่ท่านแม่ที่นางรักที่สุด ยังไม่รู้ว่าข้างกายนางมีท่านอาปีศาจเป็นคู่หูที่สูงสุดในโลกหล้าอยู่ด้วย

เขาจะเล่นกับนาง อุ้มนางเหาะไป ให้นางนั่งอยู่บนบ่าทั้งสองของเขา ให้ขอบเขตในการมองเห็นของนางกว้างไกลขึ้น และบ่าที่กว้างหนาของเขา

มักนำพาความรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยอย่างหนึ่งมาให้นาง ในเขตที่ดินคักดินา ที่นางอาศัยอยู่เลี้ยงม้าไว้จำนวนมาก แต่ก่อนนางรู้สึกว่าการขี่ม้าเป็นเรื่องสนุก แต่นับตั้งแต่มีเหอกวนแล้ว นางกลับรู้สึกว่าการขี่หลังเหอกวนจึงจะเป็นเรื่องที่มีความสุขที่สุด

เหอกวนรู้จักโกรธ และรู้จักกลิ้งตาใส่นาง ยังรู้จักปั้นหน้าเคร่งขรึม แต่ที่แปลกก็คือนางไม่กลัวเขา

ไม่ว่าสีหน้าท่าทางของเขาจะดูเคร่งขรึมน่ากลัวเพียงใด นางรู้เขาไม่ทำร้ายนาง และไม่เมินเฉยต่อนาง บางครั้งเขายังแสดงท่าทางอับจนปัญญาไม่รู้จะทำอย่างไรกับนางดี อย่าเห็นว่านางเป็นเด็กคนหนึ่งไม่รู้อะไร ความจริงแล้วนางพิจารณาคำพูดและสังเกตสีหน้าคนเก่ง โดยเฉพาะสังเกตสีหน้าของเหอกวน

ทุกวันเหอกวนจะพานางเหาะไปโน่นไปนี่ เขายังสามารถกลายร่างเป็นผีเสื้อ บินว่อนไปมาอยู่ข้างกายนาง มีเขาอยู่ด้วย โลกของนางก็มีสีสันหลากหลายยิ่งขึ้น สนุกสนานราวกับฉลองปีใหม่ทุกวัน

ความสง่างามของเหอกวนเพียงพอจะลุ่มบ้านลุ่มเมืองได้ โชคดีที่นางยังเด็ก ไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้ แต่หลังจากได้เห็นความงามของเหอกวนแล้ว ร่างกายของนางก็เกิดภูมิคุ้มกันไม่รู้สึกร้ออะไรต่อบุรุษที่มีรูปโฉมโดดเด่นในได้ล้ำอีกโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

นางจะเล่นอย่างเปล็ดเปล็ดอยู่บนแผ่นหลัง พักผ่อนอยู่ในอ้อมแขนของเหอกวน เมื่อนางหิวหรือกระหายเขาก็จะป้อนนาง ถ้านางเหนื่อยแล้วก็จะหลับอยู่บนหน้าอกของเขา อ้อมอกของเหอกวนหน้าหนาวอุ่น หน้าร้อนเย็น บังลมบังฝน ยังสามารถกันยุงกันแมลงวัน วันเวลาที่มิ้เขา

อยู่ด้วยเป็นช่วงเวลาที่มีหัตถ์จรรยที่สุดและมีความสุขที่สุดในชีวิตของนาง แต่แล้ววันหนึ่งท่านอาปีศาจบินผู้นี้ก็กลับบอกว่าเขาจะจากไปแล้ว

วันนั้นอากาศยังคงปลอดโปร่งยิ่ง เป็นวันที่เหมาะแก่การออกไปเที่ยวเล่น เขอกวนมาหานาง นางกางแขนทั้งสองข้างออกให้เขาอ้อมด้วยความเคยชินเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา สำหรับนางแล้ว อ้อมแขนนี้เป็นของนางโดยเฉพาะ เขอกวนอ้อมนางขึ้นมาวางไว้บนตัก ปีบแก้มเล็กๆ ของนางแล้วพูด

'ได้วได้ว ข้าต้องไปแล้ว' เสียงของเขาไพเราะชวนฟังเช่นนั้นเสมอ นางงงวย ดวงตากลมโตยังคงกะพริบปริบๆ ถามด้วยความอยากรู้ 'ท่านอาจะไปไหนหรือ'

'อ่อนเร่ไปทั่วทิศ เจ้าอยากไปกับข้าหรือไม่'

'ได้ดี พวกเราเดิน บินๆ' นางพูดด้วยความดีใจ ยื่นมือสองข้างออกไปตรงๆ ทำท่าเหาะไม่รู้ถึงความรู้สึกของการแยกจากกันแม้แต่บ่อย นางเข้าใจว่าพวกตนจะต้องอยู่ด้วยกันตลอดไป ก็เหมือนกับทุกครั้งที่เขาออกไปข้างนอก ไม่ว่าจะไปไหน ไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืน เขาจะต้องพานางไปด้วย ส่วนนางในตอนนั้นก็ไม่เคยรู้ นั่นเป็นเพราะคำสาปต้องห้ามของพันธะโลหิต โลหิตของนางแตะถูกบิน เท่ากับผูกพันธะโลหิตกับเขอกวน ดังนั้นเขอกวนจึงไม่อาจไปไกลจากนางมาก ที่เขาปรากฏตัวขึ้นก็เพื่อจะแก้ไขให้เส้นด้ายแดงของบิดากับมารดาของนางเชื่อมติดกัน ให้ดีดังเดิม พริบตาที่ด้ายแดงเชื่อมติดกัน ภารกิจของเขาก็สิ้นสุดลง พันธะโลหิตระหว่างทั้งสองก็สิ้นสุดไปด้วย ถึงเวลาที่เขาจะต้องจากไปแล้ว ดังนั้นครั้งนี้เขาจึงมาเพื่อบอกลา

นางไม่เข้าใจเพราะเหตุใดเขาจึงต้องไป นางมองดวงตาที่งดงาม
ดุจอัญมณีคู่หนึ่ง แม้จะเจือรอยยิ้ม แต่เหมือนรอยยิ้มไปไม่ถึงส่วนลึก
ของดวงตา ยังมีความอ้างว้างและความเศร้ารันทดที่บอกไม่ถูกขุมหนึ่ง
นางปวดใจขึ้นมาในฉบับพลัน

นางยังเป็นเด็กคนหนึ่ง ไม่รู้ว่าจะใช้ถ้อยคำอะไรมาลอบโยนเขา
นางได้แต่ยื่นมือออกไปโอบคอท่านอา หวังจะใช้การกอดมาลอบโยน
เขา ก็เหมือนเวลาที่นางเสียใจ ท่านแม่ก็จะโอบกอดนางอย่างอบอุ่น
อ่อนโยนเช่นกัน

นางไม่อยากแยกจากเขา ด้วยเหตุนี้ตอนโอบกอดเขา นางจึง
จับยึดเส้นผมของเขาเอาไว้ เป็นครั้งแรกที่หัวใจดวงน้อยๆ รู้สึกถึง
ความปวดใจจางๆ อย่างบอกไม่ถูก คิดอย่างไรดีจึงสาวว่าไม่อยากให้เขา
จากไป และนางก็รู้ ความจริงแล้วเขาก็ไม่อาจตัดใจไปจากนางเช่นกัน

ที่หน้าเสียดายก็คือสุดท้ายแล้วนางก็ไม่อาจรั้งเขาไว้ได้ ร่างของเขา
กลายเป็นหมอกดำและค่อยๆ สลายไป ที่หน้าผากของนางยังมีความอบอุ่น
จากรอยจูบก่อนจากไปของเขาหลงเหลืออยู่ และความเศร้ารันทดในดวงตา
ของเขาก็ยังประทับตราตรึงอยู่ในใจของนาง

นางนั่งที่มที่อออยู่คนเดียว มองไปยังทิศทางที่เขาหายตัวไป นาง
จับตัวเขาไว้ไม่ได้ แต่ตอนนางก้มหน้าลง กลับพบว่าในมือของตนมีเส้นผม
ของเขาติดอยู่เส้นหนึ่ง มีน้อยๆ ของนางกำผมเส้นนี้ไว้แน่น ประหนึ่งกุม
หลักฐานยืนยันว่าพวกนางสองคนเคยผ่านคืนวันแห่งความสุขมา
ด้วยกัน

เหอกวนบอกว่าหลังเขาจากไปแล้ว นางก็จะลืมเขา ต่อมาภายหลัง

นางก็ลืมเลือนเรื่องดังกล่าวไปจริงๆ แต่เมื่อวันหนึ่งนางหยิบเหอปา* ไบเล็กๆ ออกมา และคลำถูกเส้นผมที่อยู่ข้างใน นางก็จดจำทุกสิ่งทุกอย่าง ได้ทั้งหมด

เพื่อจะให้ไม่ลืมท่านอาปีศาจป็น นางจึงเก็บรักษาเส้นผมอย่าง ระมัดระวัง เพราะนางรู้ว่าแม้แต่การทำเช่นนั้นนางจึงจะไม่ลืมเขา นางเอา เส้นผมของท่านอาปีศาจป็นมาผูกเป็นเงื่อน แล้วมัดไว้กับเส้นผมของนาง เมื่อเป็นเช่นนั้นนางย่อมจำเขาได้ทุกเมื่อเชื่อวัน

พร้อมๆ กับอายุที่เพิ่มมากขึ้น นางก็เริ่มเข้าใจถึงความไม่ธรรมดา ของเหอกวน ทั้งเกิดความมุ่งมาดปรารถนาที่จะตามหาเขาขึ้นมา ความปรารถนานี้ประทับอยู่ในส่วนลึกของหัวใจนางมานานปี รวากับ สลักไว้บนก้อนหิน ไม่ถูกกัดกร่อนเพราะวันเวลาที่ล่วงเลยไปหรือ เหตุการณ์ของโลกที่เปลี่ยนแปลงไป แต่กลับรุนแรงราวกับสลักลึกลง ในกระดูกเช่นนั้น

หญิงสาวทั่วไปส่วนใหญ่หลังจากอายุครบสิบสองปีก็จะมีคู่หมาย ในวัยเริ่มรู้จักความรักบิดามารดาจะเริ่มช่วยบุตรสาวเสาะหาบุรุษที่ เหมาะสมคู่ควร รอนบุตรสาวเข้าพิธีวิวหมงคลปักปัน** แล้วก็หมั้นหมาย แต่งงาน

ผู้หญิงหยวนหยวนกลับต่างจากหญิงสาวทั่วไป ตอนนางสามขวบ ในใจ ก็มีเหอกวนเข้ามาอยู่แล้ว หัวตัวเขาให้พบได้กลายเป็นเรื่องที่นางต้อง ทำให้ได้ในชีวิตนี้ และในปีที่นางอายุครบสิบหก ในที่สุดนางก็หาเขาพบแล้ว

* เหอปาคือกระเป๋าทัดตัวไบเล็กสำหรับใส่เศษสตางค์หรือของจุก มักปักเป็นรูปสัตว์หรือตัวอักษร ที่มีความหมายเป็นมงคล

** พิธีรวมหมงคลปักปัน หญิงสาวชาวจีนเมื่ออายุครบสิบห้าจะต้องทำพิธีรวมหมงคลปักปันแสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่ พร้อมทั้งจะออกเรือน

ผู้หญิงคนหนึ่งมองขึ้นไปเห็นเสื้อในมือ คล้ายได้เห็นสหายร่วมชีวิตมานานปี นางวางปืนลงบนโต๊ะเตี้ยอย่างเบามือ ใต้ล่างยังปูเบาะนุ่มรองไว้ชั้นหนึ่ง อากัปกริยาที่ระมัดระวังเช่นนั้น คล้ายเกรงจะทำของล้ำค่ากระทบถูอะไรเข้า

หากจะเรียกปีศาจผีเสื้อในปืนออกมาจะต้องใช้โลหิตสดเรียกเพื่อผูกพันระไลหิตกัน ดังนั้นนางจึงชักมีดเล็กคมกริบออกมาจากเอวอย่างไม่ลังเลใดๆ แล้วกรีดลงบนปลายนิ้วขวาของเธอที่หนึ่ง โลหิตสดไหลซึมออกมาจากปลายนิ้วหยดหนึ่งทันที นางเอาโลหิตสดทาลงบนปีกผีเสื้อเบาๆ ไม่นานโลหิตก็ถูกดูดเข้าไปในปืนราวกับเป็นสิ่งมีชีวิตไม่เหลือร่องรอยใดๆ เหมือนกับความทรงจำตอนนางอายุสามขวบทุกประการ

มุมปากของผู้หญิงคนหนึ่งโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มจางๆ ดวงตากลมโตใสๆ ใสๆ นั้นส่องประกายแวววาวดุจดวงดาว ความดีใจทะเล้นครู่เดียวก็เห็นปืนปักผมเกิดการเปลี่ยนแปลงดังคาด หมอกดำพวยพุ่งออกมาจากปีกผีเสื้อ ยิ่งนานหมอกดำนั้นยิ่งพวยพุ่งออกมามากขึ้นทุกที และรวมตัวกันขึ้นเป็นร่างบุรุษผู้หนึ่ง สูดทำยรูปร่างหน้าตาของบุรุษผู้นั้นก็กลายเป็นตัวตนจริง เครื่องหน้าของเขาหล่อเหลางดงาม ผิวพรรณขาวเส้นผมดำทั้งศีรษะปลิวปรายอยู่ในอากาศ ร่างสวมเสื้อคลุมยาวตัวกว้าง พื้นดำปักลายเมฆเจ็ดสี ร่างทั้งร่างลอยอยู่ในอากาศ อากาศรอบตัวเกิดลมพัดกระโชกขึ้นเพราะเขา พัดเส้นผมยาวของเขาจนคล้ายผ้าแพรไหมที่ปลิวสะบัด ดวงตาดอกท้อ* คู่หนึ่งลืมนั้นมาช้าๆ ประหนึ่งดวงดาวที่

* ดวงตาดอกท้อ หมายถึงตาที่โตแต่เรียวยาว หางตาขึ้นเล็กน้อย ดูเจ้าชู้เย้ายวน

โผล่ขึ้นมาจากขอบฟ้า กระจ่างลึกล้ำราวกับสามารถดูดดวงวิญญาณคน
ได้เช่นนั้น

ผู้หญิงคนหนึ่งมองเขาอย่างตะลึงงัน ผ่านมาสิบสามปีแล้ว นาง
เติบโตจากเด็กน้อยคนหนึ่งมาเป็นหญิงสาวอายุสิบหกแล้ว ส่วนเขายังคง
ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ยังคงเป็นเขาคนเดิมในตอนนั้น สิบสามปีมานี้
เขายังคงถูกกักขังอยู่ในป้อม รอคคนมีวาสนามาผูกพันชะโรหิตกับเขาครั้งแล้ว
ครั้งเล่า เมื่อนึกว่าก่อนที่จะหาเขาพบ เขาก็ต้องผ่านวันเวลามาเช่นนี้
นางก็อดปวดใจไม่ได้ แต่แล้วก็นึกถึงจุดประสงค์ในการเดินทางมาครั้งนี้
ของตน จิตใจก็พลันผ่อนคลายขึ้นบ้าง ไม่เป็นไร นางหาตัวเขาพบแล้ว
นับแต่จะไปนางจะไม่ปล่อยให้เขาอยู่คนเดียวอีกแล้ว คิดได้ดังนี้ในดวงตา
ของนางก็มีรอยยิ้มผุดขึ้น นางมองจ้องเขาตาไม่กะพริบอยู่เช่นนั้น คล้าย
คิดจะชดเชยวันเวลาหลายปีที่ผ่านมามองเขาให้พอใจ

เหอกวนเล็กคิ้วขึ้น ดวงตาดำสนิทเปี่ยมเสน่ห์คู่นั้นมองประเมิน
เด็กสาวอายุราวสิบหกผู้นี้ด้วยความสนใจ นางมีองค์ประกอบที่
เหอกวนพึงพอใจ...อายุน้อย รูปร่างงดงาม เป็นสาวบริสุทธิ์ ชาวสะอาด
เป็นหญิงงามเพริศพรั่งผู้หนึ่ง ทว่าปฏิกิริยาของหญิงงามกลับทำให้เขา
รู้สึกสนใจ

"ดูเหมือนเจ้าจะไม่กลัวข้า" เขาไม่พบความหวาดกลัวหรือตื่นตระหนก
จากร่างของนาง

"ท่านดูแล้วหาได้น่ากลัว ข้ามีอะไรที่ต้องกลัวด้วยเล่า" อยาว่าแต่กลัว
นางดีใจยิ่งแทบไม่ทัน ยังรู้สึกตื่นตาตื่นใจยิ่ง เพราะนางไม่ใช่เด็กน้อย
อายุสามขวบอีกแล้ว สามารถใช้รูปร่างของผู้ใหญ่พูดคุยกับเขาอย่าง

ทัดเทียมกัน นี่เป็นเรื่องที่นางตั้งตารอมานานหลายปี มาบัดนี้นับว่าสมปรารถนาแล้ว

เหอกวนลอยเข้ามาใกล้ ก้มตัวลง ไบหน้าหล่อเหลาเปี่ยมเสน่ห์ชั่วคราวขยับเข้ามาใกล้ นาง ระยะเวลาห่างระหว่างลมหายใจหดสั้นเข้ามาใกล้ถึงเพียงนี้ เห็นนางไม่หลบไม่หลีก ดวงตางามคู่นั้นจับจ้องเขาอย่างไม่สะทกสะท้าน

สตรีผู้นี้ไม่กลัวเขาจริง เขาขยับไบหน้าออกมา หมุนไปรอบตัวนาง เส้นผมดำกวาดผ่านไบหน้านางเบาๆ ดุจมือสองข้างลูบผ่านไบหน้าของนาง และก็คล้ายเถาวัลย์เกาะเลื้อยไปตามหัวไหล่ของนาง พันธนาการนางไว้ซ้ำๆ

"ประหลาดนัก เห็นข้าแล้วไม่แปลกใจและไม่หวาดกลัว เจ้านับเป็นคนแรก" ที่ประหลาดยิ่งกว่าก็คือไม่หน้าแดงอีกด้วย

ร้อยปีมานี้ หญิงสาวทั้งหลายที่ผูกพันระโลहितกับเขา ครั้งแรกก็เห็นเขาออกมาจากปิ่นปักผม หากไม่ใช่ตื่นตระหนกตกใจก็มองอย่างตะลึงลานเพราะรูปโฉมที่งดงามของเขา ไม่เหมือนหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้า ไม่ขวยเขินเอียงอาย ยังจับตามองเขาอย่างไม่สะทกสะท้านอีกด้วย เขามาถึงด้านหลังของนาง ขยับไบหน้าเข้าไปชิดไบหูนางแล้วใช้น้ำเสียงแหบพร่าเปี่ยมเสน่ห์ดึงดูดใจพูดขึ้นที่ข้างหู "ไม่กลัวข้ากินเจ้าหรือ"

ครานี้ นางจึงได้มีท่าทีประหลาดใจขึ้นมา เบิกนัยนัยตากว้าง "ท่านกินคนด้วยหรือ" เสียงใสกังวานนุ่มหู ยังมีความไร้เดียงสาอยู่หลายส่วน

ในขณะที่เขามองประเมินนาง นางก็กำลังมองประเมินเขา และสายตาที่มองอย่างเปิดเผยไม่หวั่นเกรงทำให้เขารู้สึกสนุก หัวเราะออกมา

อย่างเปี่ยมเสน่ห์เฝ้าชวนใจ

"เฝ้ามองบุรุษเช่นนี้อยู่เสมอหรือ"

"ไม่ ข้าเพียงแต่อยากรู้อยากเห็นมากเกินไปหน่อย จึงอดไม่ได้ที่จะจับจ้องท่าน ไม่ว่าจะอย่างไรก็เป็นครั้งแรกที่ข้าได้เห็นปีศาจ"

คำพูดตรงไปตรงมาของนางทำให้เขางงงัน จากนั้นก็หัวเราะฮาๆ

"น่าสนใจ 'ไม่ขวยเขิน ไม่เสแสร้ง ข้าชอบ' ความเปิดเผยและพูดจาตรงไปตรงมาไม่หวั่นเกรงของนางทำให้เขารู้สึกสนใจ จึงยื่นตัวตรงอย่างใจกว้างปล่อยให้นางมองจนพอใจ กระทั่งหรี้นัยน์ตาอย่างเปี่ยมเสน่ห์เฝ้าชวน จงใจก่อหายนะเต็มที

คงเพราะเขาใจกว้างเกินไป นางจึงอดย้อนถามไม่ได้ "ท่านก็ให้สตรีมองเช่นนี้อยู่เสมอหรือ"

"หาไม่ได้ คนที่สามารถมองเห็นข้า มีเพียงสตรีที่ใช้โลหิตสดเรียกข้าเท่านั้น คนอื่นอยากเห็นข้า อยากพูดคุยกับข้าก็ไม่มีวาสนาเช่นนี้"

ผู้หญิงยวนยวนชะงักอึ้ง อดหัวเราะคิกๆ ออกมาไม่ได้

พอนางหัวเราะออกมา พลันคล้ายบุปผาในฤดูใบไม้ผลิค่อยๆ แยมบาน บริสุทธิ์สดใส ไม่มีความขวยอายแบบหญิงสาว เปิดเผยตรงไปตรงมายิ่ง

เหอกวนพลันรู้สึกคล้ายรู้จักใบหน้าแยมยิ้มตรงหน้าดวงนี้ จึงอดที่จะหรีดดวงตาดอกที่อลังไม่ได้

"เราใช่เคยพบกันมาก่อนหรือไม่"

ผู้หญิงยวนยวนเกือบรอยยิ้ม ใบหน้าเผยแววประหลาดใจ "ไม่นะ ข้าเพิ่งเคยพบท่านเป็นครั้งแรก"

เหอกวนรู้รู้สึกสงสัย อยู่ดี ๆ เขากลับรู้สึกว่าจะเคยรู้จักนางมาก่อน
 อย่างไม่มีสาเหตุ นางบอกไม่เคย เขากลับไม่เชื่อ ยิ่งมองหิวคิ้ว นัยน์ตา
 และรอยยิ้มของนางก็ยิ่งรู้สึกคุ้นตา แต่เขาคิดเท่าไรก็คิดไม่ออกว่าเคยพบ
 นางที่ไหน

เพื่อจะยืนยันการคาดคะเนของตน เขาจึงตัดสินใจจะหาหลักฐาน
 ด้วยตนเอง ไม่พูดพร่ำทำเพลง หมอกดำพวยพุ่งออกจากฝ่ามือเป็น
 เส้นยาวตรงไปยังท้ายทอยของนาง พยายามค้นหาความทรงจำของนาง
 แต่กลับพบพลังอีกขุมหนึ่งดีดสะท้อนพลังของเขาออกไป

พลังยุทธ์เซียน!

เหอกวนสีหน้าแปรเปลี่ยนทันที ถามน้ำเสียงเฉียบขาด "เจ้าเป็น
 ผู้บำเพ็ญเซียน?"

ผู้หยวนหยวนมีท่าทีงงัน "เอ? ท่านรู้ได้อย่างไร"

"เจ้ามีอาคมเซียนคุ้มครองกาย มารปีศาจไม่อาจล่วงล้ำ หาใช่
 คนธรรมดาทั่วไป!" พลังเหี้ยมโหดดุตันแผ่กระจายออกมาจากทั่วร่าง
 ของเขา

ครานี้ผู้หยวนหยวนจึงได้ตระหนักรู้ นางยกมือขึ้นเกาศีรษะอย่าง
 ขัดเขิน "โธ่เอ๊ย ถูกท่านล่วงรู้แล้วหรือนี้ เดิมทีข้ายังคิดว่าจะปิดบังท่าน
 เอาไว้"

เซียนกับปีศาจเส้นทางต่างกัน เขาเป็นปีศาจ ทั้งถูกอาคมเซียน
 พันธนาการไว้ ถูกกักขังอยู่ในปิ่นปักผมหนึ่งร้อยปี ความอาฆาตแค้น
 ทะลักล้นมานานแล้ว เพียงเพราะทำอะไรไม่ได้จึงจำต้องอดทนอดกลั้น
 พอได้ยินว่านางเป็นผู้บำเพ็ญเซียน ความอาฆาตแค้นดุจเปลวเพลิง

พวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าก็ไหลทะลักออกมา

"ข้าไม่มีเวลาจะมาพรีพโรกับเจ้า บอกมา! เจ้ามีจุดประสงค์อะไร!"

หน้าตาของเขาที่เดิมหล่อเหลาดงามดูเทพเซียน ยามนี้ตัวร่างกลับมีกลิ่นอายชั่วร้ายคุกคามคน ปรากฏตัวตอนที่แท้จริงของปีศาจร้ายออกมาทั้งหมด แม้แต่ต้นไม้ใบหญ้าที่อยู่รอบข้างก็ได้รับผลกระทบไปด้วย ดอกกล้วยไม้ช่อหนึ่งที่ปักอยู่ในแจกันบนโต๊ะเตี้ยของนางเหี่ยวเฉาลงทันที เพราะถูกกลิ่นอายชั่วร้ายคุกคาม

ถึงแม้เวลานี้เขาจะเปลี่ยนเป็นดุร้ายน่ากลัว ผู้หยวนหยวนกลับไม่กลัวเขา หากแต่สองมือทำสะเดาะ ย่นหัวคิ้วมู่ปากประท้วง

"เหตุใดต้องดุร้าย มีอะไรก็พูดกันดีๆ ทำไมต้องบันดาลโทษเข้าศึกษาพลังยุทธ์เซียนมาเล็กน้อยก็จริง แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรเรื่องอะไรเลยร้ายต่อท่าน เหตุใดต้องดูถูกผู้อื่นด้วยเล่า!"

แววตาเหอวณยังคงคมกริบดุจใบมีด กลิ่นอายชั่วร้ายรอบกายดูน่าค้างแข็งช่วงเดือนสิบสอง ผู้หยวนหยวนแอบตื่นตระหนก คิดในใจว่าดีที่มีพลังยุทธ์เซียนของอาจารย์คุ้มครองกาย หากไม่ตนเองคงถูกพลังชั่วร้ายทำให้บาดเจ็บไปแล้ว มองทำที่เฉยเมยไม่แยแสผู้ใดของเขาแล้วก็รู้ว่าไม่สามารถพูดคุยให้เข้าใจกันได้ด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำ ดูเหมือนเขาที่ถูกอาคมเซียนกักขังไว้จะมีความคับแค้นใจอย่างลึกล้ำ แม้จะผ่านมานับร้อยปี เพลิงโทษะยังคงไม่ได้ลดน้อยลงเลย

ผู้หยวนหยวนคิดในใจ ถ้าตนไม่ให้คำอธิบายที่สมเหตุสมผลแก่เขาลักขื่อ เขาคงไม่เชื่อนางแน่

"บอกก็บอก ข้าศึกษาพลังยุทธ์เซียนมาก็จริง เรื่องของท่านข้าทราบ

มาจากศิษย์พี่ทั้งหลาย ดังนั้นข้าจึงสืบข่าวจากหลายทาง ตามหาไปทั่ว
ยุทธภพ ล้าปากไม่น้อยถึงได้หาตัวท่านพบ ส่วนที่ว่าข้ามีจุดประสงค์อะไร
ความจริงก็ไม่มีอะไร ข้าก็แค่อยากรู้ อยากเห็น อยากรจะดูว่าที่แท้แล้ว
ท่านมีรูปร่างหน้าตาเช่นไร"

เหอกวนเอ๋ยเสียงเคร่งขรึม "ตอนนี้เจ้าก็เห็นแล้ว"

"ท่านอย่าทำเช่นนั้น ข้าไม่มีเจตนาร้ายต่อท่าน ข้ารู้สึกว่าคุณไม่ใช่
คนชั่วร้าย"

เขาข่มขู่ด้วยท่าทางดุดัน "รอข้ากินเจ้าแล้ว เจ้าก็จะรู้ว่าข้าชั่วร้าย
หรือไม่"

นางลูบแก้มทั้งสองข้างอย่างขวยอาย มุ่ยปากแล้วว่า "ผู้อื่นเป็นสตรี
ที่ยังไม่ออกเรือน เราเพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก เอ่ยคำพูดเช่นนี้ท่านอายุหรือ
ไม่อายุเล่า" ตอนเอ่ยคำพูดนี้ นางยังใช้ปลายเท้าวาดวงกลมที่พื้นด้วย
ความขวยเขิน

เขาบอกจะกินนาง หมายถึงจับกินทั้งเป็นเลือดท่วมตัว แต่นาง
กลับเข้าใจเป็นความหมายคลุมเครืออีกนัยหนึ่ง นางไม่เข้าใจจริงๆ หรือว่า
แสร้งทำเป็นไม่สะทกสะท้าน

เขายิ้มหยัน จับพลันนั้นเส้นผมยาวแผ่กระจาย ยึดยาวออกมา
ดุจเกววัลย์ พันรัดร่างของนางเอาไว้ แล้วม้วนร่างนางเข้ามาในอ้อมแขน
ของเขา นิ้วมือทั้งห้าของมือข้างหนึ่งงอเป็นกรงเล็บ เล็บมือพลันเหยียดยาว
ออกมดั่งคมมีด ได้ผ่านใบหน้านางอย่างชู่ขวัญ

"เนื้อละเอียดนุ่มนวลเช่นนี้ กินขึ้นมาคงจะหอมนุ่มอร่อย" น้ำเสียง
ที่ฟังดูอ่อนโยนน่าฟัง แต่กลับเต็มไปด้วยการขู่ขวัญอย่างเหยียดหยาม

ผู้หญิงยวนยวนถูกเขาลูบไล้จนหน้าแดงแล้ว "นี่ ขึ้นท่านยังทำอะไร ไม่สำรวจเช่นนี้ ข้าก็จะจับปีศาจแล้วนะ"

"อ้อ คิดจะจับปีศาจ ได้ เจ้าลองดู ถ้าจับกุมข้าได้ ข้าก็จะไปกับเจ้า" นางหนูที่ไม่รู้จักประมาณตน! คิดจะจับกุมเขา ยังต้องดูว่าเป็นนักผม ที่กักขังเขาจะยอมปล่อยคนหรือไม่

เป็นนักผมอันนี้แม้จะเป็นกรงขังของเขา แต่ขณะเดียวกันก็เป็น ตาข่ายคุ้มครองเขาด้วย ไม่ว่าจะป็นนักพรตหรือผู้บำเพ็ญเขียนคิดจะ จับกุมตัวเขาก็ต้องถอนคำสาปที่ผู้บำเพ็ญเขียนคนก่อนทำไว้กับเขาก่อน จึงจะใช้อาคมเขียนครั้งที่สองกับเขาได้

ถ้าสามารถจับตัวเขาไปได้ง่ายๆ เขาจะรอมมาถึงวันนี้ได้อย่างไร คงหาผู้บำเพ็ญเขียนคนอื่นมาทำให้ตนยอมศิโรราบไปนานแล้ว จะได้ ถือโอกาสนี้สลัดหลุดจากการบังคับควบคุมของปิ่น เขาไม่เชื่อว่าอาคมเขียน ของเด็กสาวผู้นี้จะเอาชนะอาคมที่อยู่บนร่างเขาได้

เพราะคำพูดของเขา ดวงตาคู่งามของผู้ยวนยวนพลัน เปลี่ยนประกาย "จริงหรือ ถ้าข้าสามารถจับกุมท่านได้ ท่านก็จะไปกับข้า คำพูดนี้เป็นจริงหรือ"

เดิมที่เขาเพียงพูดไปเรื่อยเปื่อย เพราะเขาไม่เชื่อว่านางจะทำลาย คำสาปได้ เห็นนางทำท่าจริงจังเช่นนี้ กระทั่งใบหน้าเต็มไปด้วยความ กระตือรือร้นอยากจะลองดู เขาจึงเล่นกับนาง ยิ้มชั่วร้ายแล้วว่า "แน่นอน ถ้าเจ้าจับกุมข้าได้ ข้าก็จะไปกับเจ้า" ในน้ำเสียงเปี่ยมเสน่ห์ดึงดูดใจ เต็มไปด้วยเลศนัย

นางกะพริบตา "ไม่ได้โกหกข้า"

เขายิ้มมีเสน่ห์เข้ายวนใจ "พูดคำไหนคำนั้น"

นางพยักหน้า "ตกลง ข้าจะจับกุมท่านเดี๋ยวนี้"

เขาไหนเลยจะคาดคิดได้ถึง นางไม่เพียงไม่ลั่นกลองถอยทัพ และไม่ได้ท่อมมนตร์หรือใช้พลังยูทซ์เซียนอะไร จู่ๆ ก็กลับคว้าแขนเขาขึ้นมา ร่นแขนเสื้อขึ้น แล้วอ้าปากกัดลงไปปรารวกับเป็นสุนัขขี้เนื้อตัวหนึ่ง

รอยยิ้มของเหอกวนชะงักค้าง ดวงตาเบิกกว้าง คาดไม่ถึงแม้แต่หน่วย ว่าจู่ๆ นางจะกัดเขา ที่เขาพบไม่ใช่ผู้บำเพ็ญเซียนสำแดงอำนาจภาพใหญ่โต ต่อสู้ประมือกันสักตั้ง แต่ที่พบคือสุนัขขี้เนื้อที่กัดคนตัวหนึ่ง และสุนัขขี้เนื้อตัวนี้กัดแขนของเขาจนเป็นรอยคราบเลือดแถวหนึ่ง

ผู้ยวนหยวนแลบลิ้นเล็กของนางออกมาเลียโลหิตที่ติดอยู่เงยหน้าขึ้น พูดกับเขาด้วยสีหน้ายิ้มกริม "นับแต่เนี่ไป ท่านเป็นของข้าแล้ว"

นางยิ้มอย่างใสซื่อไร้เดียงสา ดวงตาแวววาวดูคั่นช่อง ไส้กระจ่าง ไม่แปดเปื้อนละอองฝุ่น ประหนึ่งเด็กน้อยที่ยังไม่เคยสัมผัสเรื่องทางโลก มาเล่นลูกไม้อย่างหน้าด้านๆ กับเขา ประกาศว่าเขาเป็นของนาง กล่าวสำหรับปีศาจที่มีชีวิตอยู่มานับร้อยปีเช่นเขา เด็กสาวอายุสิบหกก็คือเด็กคนหนึ่งจริงๆ และเด็กคนนี้จะตะกอยู่ในกรงเล็บปีศาจ กลับไม่มีความหวาดกลัว หลังจากหันมามัดเขาไปคำหนึ่งแล้ว ยังคงมีท่าทางกระหม่อมยิ้มย่อง เรียกได้ว่าไม่รู้จั๊กฟ้าสูงแผ่นดินต่ำเสียเลย

ถูกนางก่อกวนเช่นนี้ กลิ่นอายชั่วร้ายทั่วร่างของเขาพลันสลายไป ไม่น้อย กระทั่งผู้สืบทอดไม่รู้จะหิวหรือร้อนให้ดี จู่ๆ ก็ไม่นึกอยากจะทำต่อสู้ ประมืออะไรกับนางอีกแล้ว เขาหิวคอเสื้อนางขึ้นมาแล้วโยนนางไปที่ด้านข้าง คล้ายโยนสัตว์ตัวเล็กไปที่ข้างทางอย่างดูถูกดูแคลนเช่นนั้น

คู่ต่อสู้เช่นนี้เขาไม่สนใจจะต่อกรด้วย ความจริงแล้วเขาก็แค่โมโหขึ้นมาชั่ววูบจึงตั้งใจขู่ขวัญให้นางตกใจเท่านั้น เขาอยู่ในระหว่างการชดใช้ความผิด ถ้าเช่นง่าอีกก็จะมีวันได้ไปผูกไปเกิด

"เจ้าเห็นก็เห็นแล้ว ก่อเรื่องวุ่นวายก็ก่อแล้ว อย่ามารบกวนข้าอีก เขียนกับปีศาจอยู่คนละเส้นทาง ความคิดต่างกัน ไม่อาจร่วมทางกัน ข้ายังมีเรื่องสำคัญต้องทำ ไม่อาจอยู่เล่นกับเจ้า เจ้าไปเถิด" พุดจบเขาก็ไม่สนใจนางอีก กำลังจะกลายร่างเป็นหมอกสีดำแต่กลับถูกนางตั้งรังไว้

"ท่านไม่อาจไป ท่านรับปากแล้วว่าจะไปกับข้า ไม่อาจพุดแล้วไม่ทำอีกทั้งเราก็ผูกพันชะโลมติดกันแล้ว"

เขาสั่งเสียงเยียบเย็น "ปล่อยข้า"

นางยื่นกราน "ไม่ปล่อย"

เขาแค้นเสียงเย็นชา มือสະบัดออก คิดจะผลักนางให้ถอยไป กลับพบว่าเพราะนางมีพลังยุทธ์เขียนคุ้มครองกาย วิชาอาคมของเขา ไม่อาจสั่นคลอนนางได้ เขาอดรนทนไม่ไหว ตัดสินใจจะเหาะหนี กลับต้องตกใจเมื่อพบว่าตนถึงกับจากไปไม่ได้ ถูกนางจับตัวไว้ เขาก็ไม่อาจกลายร่างเป็นหมอกสีดำได้

เขาหันกลับมาจ้องมองนางด้วยความตื่นตระหนก ถามเสียงเฉียบขาด "เจ้าทำอะไรกับข้า"

นางทำปากยื่นทักท้วง "ข้าเพิ่งพุด ท่านเป็นของข้าแล้ว เวลานี้ไม่ใช่ท่านอยากกลับเข้าป็นก็สามารถกลับไปได้ ยังต้องดูว่าข้าเห็นชอบหรือไม่"

เขาไม่เชื่อ ลองอีกครั้ง แต่ไม่ว่าทำอย่างไรก็ไม่อาจกลับเข้าไป
ในปีนได้

"ไม่ต้องลองแล้ว เมื่อครู่ตอนข้ากัดท่าน ได้เลียโลหิตของท่านแล้ว
นั่นเป็นการทำลายคำสาปที่ทำให้ท่านถูกขังอยู่ในปีน ท่านไม่ต้องกลับ
เข้าไปในปีนแล้ว เพราะท่านได้เป็นของข้าแล้ว ต่อไปต้องติดตามข้า
เท่านั้น" รอยยิ้มของนางมีความเจ้าเล่ห์เพิ่มเข้ามาหลายส่วน สุกใส
แวววาวและเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม ดูสดใสมีชีวิตชีวา ยิ่งกว่าดวงตา
ดอกท้อของเขาเสียอีก

เหอกวนจ๋องมองนางอย่างนี้ก็ไม่ถึง ร้อยปีมานี้ ปีนปักผมชักนำ
หญิงสาวในโลกมนุษย์มาจำนวนนับไม่ถ้วน หยดโลหิตผูกพันระลอกิต
กับเขา เขาเพียงชี้นำหญิงสาวเหล่านั้นไปพบผู้มีวิชาผูกพันกันอยู่
เชื่อมด้ายแดงกัน พันระลอกิตก็จะสิ้นสุดลง แต่เขาไม่คิดไม่ฝันว่าจะได้
มาพบกับผู้หญิงหยวนหยวน ผู้บำเพ็ญเซียนที่แปลกประหลาดผู้นี้ ถึงกับ
พลิกกลับมาเป็นผู้เลียโลหิตของเขาและใช้คำสาปใหม่กับเขา

นางไม่ใช่คนที่ปีนปักผมชักนำมา หากแต่เป็นฝ่ายตามหาเขาเอง
และเขาก็รู้สึกได้ว่าตนไม่ถูกปีนปักผมควบคุมอีกแล้ว เปลี่ยนมาถูกนาง
ควบคุมแทน การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันกะทันหันทำให้เขา
คาดคิดไม่ถึง

ขณะที่เขากำลังตะลึงงันอยู่นั้น รอยยิ้มในดวงตาของนางก็ยิ่งล้าลึก
"โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเมื่อเวลานี้เราเป็นหนึ่งเดียวกัน ดังนั้นหน้าที่
ของท่านก็คือคุ้มครองข้า เพราะถ้าข้ามีอันตราย ท่านก็ต้องถูกลงโทษ
ด้วยเหตุนี้ท่านจึงต้องดูแลข้าให้ดี ปฏิบัติต่อข้าด้วยความเป็นมิตร รู้หรือไม่"

นางกะพริบตากลมโตสดไสแหววาวคู่นั้น ยังคงยิ้มบริสุทธิ์ไร้เดียงสา มองดูคล้ายไม่แปดเปื้อนกลิ่นอายทางโลก แต่ก็ดูเฉลียวฉลาดเจ้าเล่ห์ ยิ่งนัก

เหอกวนมองรอยยิ้มของนาง ในใจรู้สึกถึงกลางสังหรณ์นี้ไม่ค่อยจะดี อย่างลึกซึ้ง...ตนคงไม่ใช่ไปต่อแยมเด็กสาวที่รับมือด้วยยากเข้ากระมัง

2

"เหอกวน ตอนท่านถูกขังอยู่ในปิ่นท่านตื่นอยู่หรือว่าหลับไป ข้างในปิ่นมีลักษณะอย่างไร มีแสงไฟหรือไม่"

เขาคำรำนจะใสใจนาง

"เหอกวนท่านดู ฝีมือ เวลาเจอพวกเดียวกันในสมัยก่อน ท่านได้ทักทายพวกมันหรือไม่"

วิภูสงสารหกภพภูมิ* เขาหลุดพ้นจากภพภูมิสัตว์มาแล้ว ฝีมืออะไรเกี่ยวข้องกับเขาคำ

"เหอกวน ข้าหิวแล้ว ท่านว่าวันนี้เรากินอะไรกันดี ตั้งแต่เป็นลูกศิษย์ผู้บำเพ็ญเขียน ข้าก็ละเว้นเนื้อสัตว์ ท่านก็ละเว้นเนื้อสัตว์ด้วยดีหรือไม่"

ปีศาจดูได้รับพลังจากดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ไม่จำเป็นต้องกินอาหาร นางเป็นผู้บำเพ็ญเขียนกระทั่งเรื่องนี้ก็ยังไม่รู้

* วิภูสงสารหกภพภูมิ ศาสนาพุทธสายมหายานเชื่อว่าภพเวียนว่ายตายเกิดมีหกภพภูมิ เป็นภพภูมิที่ดีสามภพภูมิ ได้แก่ สวรรค์ มนุษย์ อสุรกาย ภพภูมิไม่ดี ได้แก่ นรก เปรต สัตว์

"เหอกวน ท่านช่วยบอกกับพี่หมาป่าเหล่านั้นจะได้หรือไม่ ขอให้พวกเขาอย่าตามข้าอีกเลย กินเนื้อของผู้บำเพ็ญเซียนไม่เพียงบาปมหันต์ ยังจะต้องเสียอีกด้วย"

เหอกวนบั่นหน้าขมิ้ม สามวันมานี้เด็กสาวที่บำเพ็ญเซียนผู้นี้ส่งเสียงจู้จี้ก้อยอยู่ข้างหูเขาไม่หยุดรากับนกกระจอก พุดโน่นพุดนี่หนวกหูจะตายแล้ว

เขาถลึงตาใส่นาง แต่เด็กสาวกลับไม่กลัวเขา เห็นเขามีปฏิกิริยาโต้ตอบ นางกลับตื่นเต้นดีใจยิ่งพุดมากขึ้น เขาไม่แยะแสร้งใจ คิดจะใช้ท่าที่เฉยเมยมาทำให้นางเบื่อไปเอง ทว่าหญิงผู้นี้กลับเป็นคนไม่ใส่ใจเรื่องเล็กน้อย ถูกเมินเฉยก็ไม่รู้สึกอะไร

บนร่างของนางมีพลังยุทธ์เซียนป้องกันอยู่ชั้นหนึ่ง สามารถต่อต้านการรุกรานของเธอได้ เรื่องนี้ทำให้เขาไม่พอใจมาก หญิงสาวอายุสิบหกปีคนหนึ่ง จำนวนปีที่บำเพ็ญเซียนก็ไม่สูง เขาไม่รู้สึกถึงพลังที่แข็งแกร่งสูงส่งจากร่างของนาง แต่เขาปีศาจที่มีอายุนับร้อยปีผู้นี้กลับทำอะไรนางไม่ได้เลย ไล่ก็ไล่ไม่ไป ทำให้คนอึดอัดกั๊กกั๊ก

ไม่ว่าเซียนหรือปีศาจต่างสามารถรับรู้ได้ว่าฝ่ายตรงข้ามมีวิชาอาคมสูงส่งหรืออ่อนด้อย ยังมีวิชาอาคมสูง พลังที่อยู่รอบตัวก็ยิ่งแข็งแกร่ง ทำให้คนต้องหลบหลีกด้วยความหวาดกลัว อย่างเช่นสตรีที่กักตัวเขาไว้ในปีนปักผมนั้น วิชาอาคมของนางแข็งแกร่งเกรียงไกรยิ่ง ทำให้เขาปีศาจร้อยปีผู้นี้หลบหนีไม่ทัน สุดท้ายก็ถูกฝ่ายตรงข้ามจับตัวไปกักขังไว้ในปีนปักผมนั้น

เด็กสาวที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้พลังรอบตัวเปราะบางยิ่ง เห็นชัดว่าเป็น

ผู้บำเพ็ญเขียนที่มีมานานตบะต่ำมาก เขากลับทำอะไรนางไม่ได้ หรือว่านางสามารถชุกซ่อนพลังของตนได้ ไม่ เป็นไปไม่ได้!

เหอกวนตัดสันนิษฐานข้อนี้ทิ้งไป บำเพ็ญเพียรหาใช้เรื่องง่ายตาย เช่นนั้น ตอนนั้นเขาเองก็ต้องบำเพ็ญเพียรถึงหนึ่งร้อยปี ถ้าหากไม่น้อยกว่าจะกลายร่างเป็นมนุษย์ได้

เดิมเขาเป็นผีเสื้อในป่าที่มีอายุขัยสั้นตัวหนึ่ง ด้วยบุญวาสนาบังเอิญไปเจอเขียนจิ้งจอกที่ได้รับบาดเจ็บเข้า ตอนเขียนจิ้งจอกสิ้นลม เขาดูตัวพลังวิเศษที่ออกมาจากร่างเขียนจิ้งจอกโดยไม่ได้เจตนา พลังวิเศษได้ยึดอายุให้กับเขา ทำให้เขามีชีวิตยืนยาว สามารถบำเพ็ญเพียรต่อเนื่องนับร้อยปี และกลายร่างเป็นมนุษย์

แม้แต่สตรีที่กักขังเขาไว้ในปีนผู้นั้นก็ยังมีมานานตบะจากการบำเพ็ญเพียรมาห้าร้อยปี ผู้หยวนหยวนเด็กสาวผู้นี้เพิ่งอายุได้สิบหกปี เป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีพลังอาคมหนึ่งร้อยปี หรือว่านางก็ดูตัวพลังวิเศษจากผู้บรรลุนิยามมาเช่นกัน

เหอกวนเต็มไปด้วยความระแวงสงสัยและเตรียมพร้อมป้องกันตัวจากนาง อย่างไรก็ตามแต่เดิมเขาก็มีความอาฆาตแค้นต่อผู้บำเพ็ญเขียนอยู่แล้วย่อมไม่มีสีหน้าดีให้นางดู แต่ก็ไม่รู้ว่าเด็กสาวไม่มีหัวใจจิตใจเกินไปหรือใจกว้างเกินไป จึงไม่ใส่ใจในความเย็นชาของเขามัแต่่น้อย

"อา ฝนตกแล้ว ให้ข้าหลบหน่อยเร็ว" ผู้หยวนหยวนไม่สนใจว่าเหอกวนยินยอมหรือไม่ พาตัวเองเข้ามาชุกอยู่ในอ้อมอก และใช้สองมือโอบกอดเขาไว้ แล้วก็ไม่ผิดจากที่คาด นางเห็นว่ารอบตัวเขาไม่เปียกน้ำ คล้ายมีวงอาคมกั้นน้ำฝน จึงเป็นการช่วยบังน้ำฝนให้นาง

"มีร่มให้เรียกใช้ได้ตลอดเวลา ดียิ่งนัก" นางระบายลมหายใจออกมา ด้วยความสบาย

เหอกวนสีหน้าดำคล้ำ ถูกนางเห็นเป็นร่มบังฝนก็ไม่พอใจมาก ประชดเสียดใจ "อย่างไร หรือกระทั่งอาคมกั้นน้ำที่ายที่สุดเจ้าก็ยังไม่เป็น"

"ให้ข้าอาศัยหลบหน้อยก็ไม่เห็นจะเป็นไร อย่าใจแคบเช่นนี้สิ" นางเอ่ยด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ไม่ใส่ใจต่อคำเยาะเย้ยถากถางของเขา กระทั่งยังเห็นเป็นเรื่องสนุก

เป็นเช่นที่นางพูด เขาไม่มีทางสลัดจากนางหลุดได้จริง เพราะเมื่อวานเขาได้ลองดูแล้ว ไม่ว่าเขาจะเหาะไปไกลเพียงใด ขอเพียงนางร้องเรียก ร่างของเขาก็จะถูกพลังแข็งแกร่งขุมหนึ่งบีบบังคับให้กลับไปอยู่ข้างกายนาง และตอนนั้นเด็กสาวผู้นี้ยังหัวเราะตบมือด้วยความดีใจ 'ดียิ่งนัก อาคมเรียกปีศาจของข้าเปรียบกับการเรียกสัตว์ปีศาจที่รูปร่างหน้าตาธรรมดาเหล่านั้นแล้วดีกว่ามาก!'

ตอนนั้นเขาฟังแล้วใบหน้าเปลี่ยนเป็นสีเขียวคล้ำ เขาคุณชายผีเสื้อผู้ส่งาฆ่าเผยถึงกับกลายเป็นสัตว์เรียกหาที่พอนางเรียกก็ต่อมาก

ได้! ในเมื่อเขาไม่อาจสลัดหลุดจากนาง เช่นนั้นก็อย่าหาว่าเขาไม่เกรงใจ พอตกกลางคืนจึงฉวยโอกาสช่วงที่นางหลับสนิทเข้าไปในความฝันของนาง คิดจะใช้อาคมเข้าฝันมาควบคุม แต่พอเขาเข้าไปในดินแดนความฝันของนางก็ต้องตะลึงงันไปทั้งร่าง เพียงเพราะนางที่อยู่ในความฝันกำลังอาบน้ำซัดสี่วีรชนอยู่

นางแช่อยู่ในสระน้ำโดยไม่มีผ้าพันกายสักชิ้น มีเพียงแขนสองข้าง

ที่ปรากฏอยู่ข้างนอก ตั้งแต่ช่วงอกลงไปอยู่ในน้ำ เส้นผมสีดำดูจางแพร่ไหม
ลอยอยู่บนผิวน้ำ เงาม่วงดูลึกลับโผล่แวบแวม

เขาพบเห็นสตรีมานับไม่ถ้วน ไม่ว่าจะรูปโฉมงดงามเพียงใดก็ช่วยวน
เขาไม่ได้ แต่กลับถูกภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าทำให้ตะลึงงัน นางดู
แตกต่างจากคนที่ชอบบเร้าเข้าชี้หน้าด่าหน้าทอนในตอนกลางวัน นาง
ในเวลานี้ดูสุภาพเรียบร้อยสูงส่งบริสุทธิ์ งดงามยากจะหาใครเทียม
ประหนึ่งดอกบัวกลางน้ำที่เกิดแต่ตมแต่ไม่แปดเปื้อนสิ่งสกปรก นอกจาก
กลิ่นอายเขียนลอยล่องแล้ว ยังมีอากัปกิริยาที่บริสุทธิ์เปี่ยมเสน่ห์เย้ายวนใจ
อีกสามส่วน

ภาพนี้ไม่ได้ช่วยวนอารมณ์แต่อย่างใด แต่กลับทำให้คนจิตใจใฝ่ฝันหา
ทำให้เขาอดมองอย่างหลงใหลไม่ได้ กระทั่งมีเสียงกวีร้องด้วยความตกใจ
ของอิสตรีดังขึ้น จากนั้นพลังรุนแรงขุมหนึ่งก็ติดสะทอนร่างทั้งร่างของเขา
ออกมาจากดินแดนแห่งความฝัน เขาปลิวกระเด็นไปไกลหลายจั้ง* ยังกลิ้งไป
อีกหลายตลบจึงได้หยุดลง ไม่เพียงเจ็บปวดไปทั้งร่าง จิตวิญญาณยังแทบ
แตกสลายแล้ว

ที่น่าไม่หยิ่งกว่านั้นก็คือเช้าวันรุ่งขึ้นเด็กสาวผู้นี้เห็นเขาขอบตาดำ
เป็นวง ยังถามเขาด้วยความแปลกใจ ปีศาจก็นอนไม่พอด้วยหรือ

เขาไม่ใช่นอนไม่พอ หากแต่ต้องใช้เวลาทั้งคืนจึงหาสามวิญญาณ
เจ็ดจิต** ที่ถูกตีจนแตกกระจายกลับคืนมาได้ครบ หลังจากนั้นเขาก็ไม่กล้า

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

** ตามคติของลัทธิเต๋าที่มีความเชื่อในตัวมนุษย์ประกอบด้วยสามวิญญาณกับเจ็ดจิต โดยวิญญาณทั้งสาม
ได้แก่ วิญญาณฟ้า วิญญาณดิน วิญญาณมนุษย์ เมื่อตายลงวิญญาณทั้งสามจะแยกกลับสู่สวรรค์ ดำสุนรก
และวนเวียนในสุสาน จะมารวมกันใหม่เมื่อกลับมาเกิด ส่วนจิตทั้งเจ็ดหมายถึงอารมณ์ความรู้สึกเจ็ดจำพวก
คือ ยินดี โกรธ เศร้า กลัว รัก เกลียด โกรธ เมื่อร่างดับสูญจิตทั้งเจ็ดจึงมลายหายไป หรืออาจติดตามวิญญาณ
ไปด้วย

เข้าไปในความฝันของนางตามอำเภอใจอีก

เหอกวนก้มหน้ามองนาง อุดจมอยู่ในความครุ่นคิดไม่ได้ เด็กสาวผู้นี้สัมผัสเรื่องในความฝันไปหมดสิ้น เอาตัวเข้ามาแนบชิดเขาหลบฝน คิดจะสลัดก็สลัดไม่หลุด เปรียบกับนางในความฝันที่มีท่วงทีกริยาดูจเทพธิดาแล้ว แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

เหอกวนรู้สึกกลัดกลุ้มยิ่ง แอบตำตัวเองที่เมื่อคืนถูกผีร้ายบดบังใจ ถึงกับถูกเด็กสาวตัวน้อยที่กำลังอาบน้ำคนหนึ่งทำให้หูตามัว ไขหน้าส่งงามพลันบึ้งตึง ทัวทั้งร่างหม่นขริม

ยามนี้พวกเขากำลังเดินอยู่บนถนนในเมือง ชาวบ้านที่อยู่บนท้องถนนเดิมก็มองไม่เห็นเหอกวนอยู่แล้ว และภายใต้ความซอมนางของเหอกวน ชาวบ้านก็ย่อมมองไม่เห็นผู้หญิงสวยคนหนึ่งคล่องแคล่วเขาอยู่ไปด้วย ด้วยเหตุนี้นางจึงหัวเราะสนุกสนานได้ตามอำเภอใจ ไม่ต้องสนใจสายตาผู้อื่น

เหอกวนก้มมองนาง เห็นนางกำลังครวญเพลง ในดวงตามูมปาก ล้วนมีรอยยิ้มจางๆ อารมณ์ดีอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเขาที่อยู่ข้างกาย จะทำหน้าที่เฝ้า ทำปากคว่ำหรือถลึงตาใส่ ก็ไม่ส่งผลกระทบต่ออารมณ์ที่ดีของนาง และปิ่นปักผมรูปผีเสื้อที่เสียบอยู่บนมวยผมก็คือเครื่องประดับเพียงชิ้นเดียวในตัวนาง

นางรับรู้ได้ถึงสายตาของเขาจึงเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มสดใสมาให้ เขาเป็นหน้าหนีด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ความรู้สึก ผ่านไปครู่หนึ่งก็เบนสายตาไปที่มือสองข้างที่จับแขนของตนอยู่ บนข้อมือข้างขวามีด้ายแดงอยู่เส้นหนึ่ง นั่นเป็นด้ายบุพเพสันนิวาสของนาง ปลายเส้นด้ายอีกด้านหนึ่ง

ยังใหม่เอี่ยม ยังไม่เคยเชื่อมโยงกับบุรุษมาก่อน หมายความว่านางยังไม่ได้ผูกบุพเพกับบุรุษคนใด

ในเมื่อมองเห็นด้ายแดงบนข้อมือนางได้ ก็แสดงว่าภาระหน้าที่ในการเชื่อมโยงด้ายแดงของเขายังอยู่ นั่นก็หมายความว่าถ้าเขาช่วยหาบุรุษให้นางสักคน เชื่อมด้ายแดงเข้าด้วยกัน พันธะโลหิตที่เขากับนางมีต่อกันก็จะสิ้นสุดลง

คิดมาถึงตรงนี้ ริมฝีปากเรียวงามของเขาก็หยักยกเป็นรูปโค้งที่งดงาม เขายิ้มอย่างชั่วร้าย ในใจมีแผนการแล้ว

บุรุษคนธรรมดาแล้วหนิความรักไม่พิน เด็กสาวผู้นี้ต่อให้เป็นผู้บำเพ็ญเขียนแต่กลับอ่อนด้อยยิ่ง ในเมื่อวิชาอาคมไม่อาจไถ่นางไปได้ ไม่สู้ช่วยหาบุรุษให้นางสักคน เชื่อมโยงด้ายแดงสำเร็จ ถอนพันธะโลหิตลงได้ เขาก็ไม่เชื่อว่าจะสลัดหลุดจากนางไม่ได้

ฉับพลันนั่นเองบนถนนก็เกิดความวุ่นวายขึ้น ชาวบ้านที่อยู่รอบด้านพากันเดินหลบ หลอกวนกับผู้หญิงคนหนึ่งถูกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาอย่างกะทันหันดึงดูดความสนใจ ขณะกำลังขงนสงสัยก็เห็นคนผู้หนึ่งบนม้าตัวหนึ่งวิ่งห้อยตะปิงมาบนถนน ตรงมายังทิศทางที่พวกเขาเฝ้าอยู่อย่างรวดเร็ว

หลอกวนโอบเอวผู้หญิงคนหนึ่งไว้ โอบกระชับร่างนางเข้ามาในอ้อมกอด แล้วไถ่ขึ้นราวกับนกตัวใหญ่กางปีกไถ่บินขึ้นสู่ท้องฟ้า ม้าที่วิ่งห้อยตะปิงตัวนั้นจึงพุ่งผ่านไปทางด้านล่างของพวกเขา ความเร็วไม่ลดลง ตอนหลอกวนโอบเอวผู้หญิงคนหนึ่ง สองมือของนางก็โอบคอเขาไว้อย่างเป็นธรรมชาติ ทั้งสองลอยอยู่กลางอากาศ นางชำเลืองมองไปด้านล่างด้วยความอยากรู้

เพียงเห็นคนที่ขี่ม้าเป็นคนชุดดำที่ห่อหุ้มร่างทั้งร่างไว้อย่างมิดชิด

ที่ไล่ตามมาข้างหลังติดๆ เป็นบุรุษกลุ่มหนึ่ง คนชุดดำสะบัดแฉ่ม้าในมือ ออกไปซัดแผงขายของริมทางจนเอียง เพื่อให้ถึงไม้บนแผงกึ่งลงมา กลางถนน พยายามจะหยุดยั้งคนที่ไล่ตามมา

"บุรุษผู้นี้ทำเรื่องอะไรหรือ ถึงทำให้มีคนไล่ตามมากลุ่มใหญ่" ผู้หยวนหยวนถามด้วยความฉงนสงสัย

"นางเป็นอิสตรี" เขอกวนแค้นเสียงเย็นชา

ผู้หยวนหยวนมองเขาด้วยความประหลาดใจ "นางห่อหุ้มร่างทั้งร่าง มิได้คิดรวบกับขนมัจฉ่า เช่นนี้ท่านก็ยังคงมองออกว่านางเป็นสตรีหรือ" คนชุดดำผู้นั้นเห็นอยู่ว่าแต่งตัวเป็นบุรุษ อีกทั้งยังปิดหน้าอีกด้วย

"มีอะไรยาก ต่อให้นางปลอมแปลงโฉม ข้าก็มองออก" ในน้ำเสียง เยะหยันบ่งบอกการติเตียนนางอย่างชัดเจน ผู้บำเพ็ญเขียนผู้หนึ่งกระทั่ง ความสามารถในการมองเพียงเท่านั้นก็ยังไม่

อา ดูถูกข้าหรือ ผู้หยวนหยวนกะพริบตา ซีมือไปยังม้าที่คนชุดดำ ซื่ออยู่

"เช่นนั้นท่านลองบอกมาซิ ที่สตรีผู้นั้นซื่ออยู่เป็นม้าตัวผู้หรือม้าตัวเมีย" รอยยิ้มหยันที่มุมปากเขอกวนพลันชะงักค้าง นางกลับยิ้มอย่างชั่วร้าย "เป็นม้าตัวเมีย ต่อให้อยู่ไกลมาก ข้าก็มองออก" นางเลียนแบบเขา ใช้น้ำเสียงเยะหยัน ติเตียนเขาว่าเป็นปีศาจกระทั่งความสามารถในการมองเพียงเท่านั้นก็ยังไม่

มุมปากเขอกวนกระตุกเล็กน้อย ยามกะทันหันจึงทำให้พูดอะไร ไม่ออก

"อา!"

มีเสียงอุทานด้วยความเจ็บปวดของอิสตรีดังมาจากด้านล่าง
 เหกวนกับผู้หญิงยวนยวนต่างมองไปก็เห็นสตรีในชุดดำผู้นั้นถูกลูกศรเข้าที่
 หัวไหล่ ร่างร่วงหล่นลงมาจากหลังม้า เพราะเหตุการณ์ที่อุบัติขึ้นมา
 นี้ทำให้การหลบหนีของนางต้องล้มเหลว ถูกกลุ่มบุรุษข้างหลังตามมาทัน
 และล้อมเอาไว้

ในเวลานี้บุรุษที่เป็นผู้นำกลุ่มขยับเข้ามาเอาดาบพาดไว้ที่หัวไหล่
 ของนาง ทำให้นางไม่อาจขยับตัวได้ ท่าทางของพวกเขาดูเหมือนกำลัง
 รอใครอยู่

ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีบุรุษผู้หนึ่งควมม้ามา เขาลงจากหลังม้า ก้าวยาวๆ
 เข้ามา คนอื่นๆ ต่างเปิดทางให้เขา เมื่อบุรุษผู้นั้นมาถึงเบื้องหน้าคนชุดดำ
 คนอื่นๆ ก็รีบโอบล้อมคนทั้งสองไว้ บดบังสายตาจากผู้คนในบริเวณนั้น
 ทั้งไล่ชาวบ้านที่เข้ามามุงดูด้วยความอยากรู้อยากเห็นออกไป

บุรุษผู้นี้หน้าตาสง่างามผิวดำ ภูปร่างสูงใหญ่แข็งแรง ท่วงทีน่าเกรงขาม
 แวดตาคมกริบเยียบเย็นจับจ้องไปที่คนชุดดำ เขายื่นมือไปดึงผ้าปิดหน้า
 สตรีผู้นั้นออก

ผู้หญิงยวนยวนอดชมเชยไม่ได้ "รูปโฉมงดงามยิ่งนัก"

เหกวนบปรายตามองนางแวบหนึ่ง "อย่างไร ต้องตามบุรุษผู้นั้นหรือ"

"ไม่ใช่ ข้าหมายถึงสตรีผู้นั้น นางหน้าตางดงามยิ่ง"

เหกวนไร้คำพูดไปอีกครู่

เขยียิ่งเทียนจ้องมองสตรีที่อยู่ตรงหน้า ริมฝีปากเรียวบางแม่นยำ
 มือก็กำเข้าหากันแน่น เอยเสียงต่ำ "หย่าเออร์ ที่แท้ก็เป็นเจ้าหรือหรือ"

หย่าเออร์เดิมเป็นสาวใช้ในบ้านของเขา ปกติรับหน้าที่ดูแลการกินอยู่

คิดไม่ถึงว่าจะเป็นมือสังหารที่แฝงตัวเป็นไส้ศึกอยู่ภายใน

สตรีที่ชื่อหย่าเออร์ผู้นั้นถูกเปิดโปงฐานะ มองเพลิงโทะสะในดวงตาของท่านเจ้าบ้าน จากนั้นก็หลบตาลง ไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ

"ในเมื่อถูกจับได้แล้ว ข้าก็ยอมรับชะตากรรม จะเชือดเนื้อเถื่อนหนังหรือฆ่าทิ้งก็แล้วแต่ท่าน"

เยวี่ยอึ้งเทียนยิ้มหยัน "คิดจะตาย ไม้่ง่ายเช่นนั้น พุด ใครที่ส่งเจ้ามาลอบสังหารข้า"

หย่าเออร์นิ่งเงียบไม่พูด ปรกกายตาเยวี่ยอึ้งเทียนเปลี่ยนเป็นเฉียบขาด พลันก้าวเข้าไปจับจุดหลายจุดบนร่างกาย นางร้องครางด้วยความเจ็บปวด รู้สึกได้ว่าพลังภายในถูกปิดกั้นไว้ จากนั้นร่างกายก็อ่อนยวบทรุดลงกับพื้น

"เอาตัวนางกลับไปใต้สวน"

"ขอรับ"

ลูกน้องสองคนก้าวเข้ามา คนหนึ่งอยู่ซ้าย คนหนึ่งอยู่ขวา หิวปีกหย่าเออร์ขึ้นมาแล้วพาตัวไป

ผู้หยวนหยวนรีบกล่าวกับเหอกวน "ไป เราไปดูกัน"

เหอกวนชำเลืองมองนางแวบหนึ่ง พลันทิ้งตัวลงบนหลังคาบ้านหลังหนึ่ง แล้วผลัดตัวนางไปไว้ที่ด้านหนึ่ง เอ่ยเสียงเย็น "ไม่ไป"

ผู้หยวนหยวนถูกเขาผลัดไปที่ด้านข้างราวสัตว์ตัวน้อยที่เขารังเกียจ นางขยับเข้ามาใกล้เขาอย่างไม่ยอมแพ้

"เพราะเหตุใด"

"เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับข้า" เขาทรุดตัวลงนั่งขัดสมาธิ ท่าทางไม่ยอมยก

ยุ่งกับเรื่องชาวบ้าน

"ไม่ๆ เกี่ยวข้องอย่างมาก มีคนคิดจะลอบสังหารบုรุษผู้นั้น พวกเรา
ไม่อาจไม่สนใจ"

ดวงตาดอกท้อคู้้นของเหอกวนมองมาที่นาง ถามเสียงเย็น "บรูษ
ผู้นั้นมีอะไรเกี่ยวข้องกับเจ้า"

"ไม่มีอะไรเกี่ยวข้อง"

เขาดลิ่งตาใส่นางที่หนึ่ง "ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันก็ถอยไปห่างๆ"
เขาผลักนางออกอย่างรังเกียจอีกครั้ง รวากับโบกไล่แมลงวันตัวหนึ่ง

ผู้หญิงยวนยวนถูกเหยียดหยามอีกแล้ว แต่ไม่เป็นไร นางเป็น
ผู้บำเพ็ญเขียน ผู้บำเพ็ญเขียนล้นใจกว้างให้อภัยผู้อื่นด้วยน้ำใจที่
โอบอ้อมอารี นางให้อภัยเขาในทันที แล้วขยับเข้าไปชิดอีกครั้งอย่าง
ไม่ยอมเลิกล้มความตั้งใจ

"เขาคือเยวี่อิงเทียน เป็นประมุขของเคหาสน์เขาอวีเจี้ยน หนุ่มแน่น
มีความสามารถ เปี่ยมล้นไปด้วยความปราดเปรื่อง เป็นคนหนุ่มที่ดี
ในยุทธภพ คนเช่นนี้ถ้าตายไปจะน่าเสียดายเพียงใด" ในน้ำเสียงของนาง
เต็มไปด้วยความเลื่อมใสศรัทธา

เหอกวนเลิกคิ้วขึ้น "อย่างไร เจ้าพึงพอใจในรูปโฉมของผู้อื่นเช่นนั้น
หรือ"

"ความจริงแล้วข้าพึงพอใจในอุปนิสัยของเขา" นางตอบอย่างไม่ขัด
ไม่เขิน

เหอกวนมองจ้องนาง นางก็มองสบตาเขาตรงๆ อย่างไม่หวั่นเกรง
สีหน้าจริงจังและจริงใจ เขาจ้องนางได้นานแค่ไหน นางก็จ้องเขาได้นาน

แค่นั้น

"ไม่ไป!" เขาลักนางออกไปอย่างรังเกียจอีกครั้ง แต่ผู้หญิงยวบยวบ
ไหนเลยจะไล่ไปได้ง่ายตายเช่นนั้น นางเข้าไปกอดเขาไว้แน่นเสียเลย

"ไล่หัวไป"

"ไม่ไป!"

"เจ้าเป็นสตรี มากอดบุรุษกลางวันแสกๆ รู้จักอายหรือไม่"

"อาจารย์ของข้าเคยบอก เป็นคนต้องแยกแยะความแตกต่าง
ระหว่างหน้าตา กับเกียรติและศักดิ์ศรีให้ชัดเจน คนที่รักหน้าตา ย่อม
ไม่ได้รับเกียรติและศักดิ์ศรี คนที่มีเกียรติและศักดิ์ศรี ย่อมไม่สนใจหน้าตา
จอมปลอม ข้าขอรับรองว่า โดยไม่สนใจหน้าตา เช่นนี้ ก็เพื่อจะช่วยให้คุณ
จิตใจที่ต้องการจะช่วยให้คุณ จึงจะเป็นเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นคน
ถ้าข้าเห็นคนจะตายแล้วไม่ช่วย ก็เสียที่ที่เกิดเป็นคนแล้ว"

"เจ้า..."

"รู้หรือไม่ว่าอะไรคือดีมีโลหิตสถาบันเป็นพันธมิตรกัน ก็คือในโลหิต
ของท่านมีโลหิตของข้า ในโลหิตของข้ามีโลหิตของท่าน เราผูกพันระโลหิต
เป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว ไม่อาจแยกจากกัน" นางกอดเขาแน่น แม้แต่
ขาทั้งสองข้างก็ใช้ขาพันรัดแล้ว ไม่บรรลุป่าหมายจะไม่ยอมเลิกกรา
เด็ดขาด

เหอกวนโมโหจนหน้าเขียวบ้ำด ประหนึ่งพญายมที่มาจากนรก
เป็นเช่นที่นางกล่าว เพราะความเกี่ยวพันของพันธะโลหิต เขาจึงทำร้าย
นางไม่ได้

มือของเขาก็กำแน่นแล้วคลายออก คลายออกแล้วกำแน่น สุดท้าย

ยังคงขมกลืนความเดือดดาลเอาไว้ ช่างเถิด แทนที่จะโต้แย้งปัญหา
กับนางต่อไป ไม่สู้ช่วยนางหาบุรุษสักคนแต่งออกไปโดยเร็ว ไม่แน่บุรุษ
ที่ชื่อเยวียอิงเทียนผู้นั้นอาจเป็นคู่หม้ายที่ดี ขอเพียงนางแต่งงานไปแล้ว
เขาจึงจะสงบสุขลงได้

"เออะ จะไปเคหาสน์เขาวัวเจียนไชหรือไม่"

เห็นเขายอมรับปาก นางก็มีสีหน้าตื่นเต้นดีใจ "ข้ารู้อยู่แล้วว่าท่าน
เป็นคนดี ไม่มีทางเห็นคนจะตายแล้วไม่ช่วยอย่างแน่นอน"

คนดี? เหอกวนยืมเยาะ เขาหาได้ใส่ใจความเป็นความตายของ
คนที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน เพียงคิดจะจับคู่ให้เยวียอิงเทียนกับเด็กสาวผู้
นี้เท่านั้น

"เราไปกันเถิด" ผูหยวนหยวนเปลี่ยนอกักปฏิกิริยาเป็นฝ่ายป็นขึ้นมา
บนหลังของเขา ขยับตัวให้อยู่ในตำแหน่งที่สบาย

เหอกวนไม่ได้ขยับเขยื้อน หากแต่หันหน้ามาถลึงตาใส่นาง "เจ้าไม่มีขา
หรืออย่างไร"

นางแลบลิ้นอย่างชัดเจน "เอ้อ...วิชาตัวเบา แต่ไรมาข้าก็ฝึกฝน
ได้ไม่ค่อยดีนัก ยังคงไปกับท่านเร็วกว่า"

วิชาตัวเบาไม่ดี วิชาพื้นฐานของผู้บำเพ็ญเซียนก็คือวิชาตัวเบา
หาไม่จะฝึกถึงขั้นที่เมฆเหาะเหินเดินอากาศได้อย่างไร กระทั่งเหาะขึ้นฟ้า
นางก็ยังทำได้ไม่ดี

เขาจ้องหน้านางนิ่ง ส่วนนางก็ได้แต่ส่งยิ้มประจบ แขนสองข้าง
กลับโอบรัดเขาไว้แน่น ไม่มีที่ท่าจะปล่อยมือแม้แต่น้อย

"ข้ายังไม่เคยเห็นผู้บำเพ็ญเซียนเช่นเจ้าเลยจริงๆ" เขาพูดอย่าง

ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน คิดในใจว่าเหตุใดตนจึงมาผูกพันระลอกิตกับคนเช่นนี้ได้

"เป็นคนต้องรู้จักใช้ข้อดีของตนมาขัดเซยข้อด้อยของตน ข้าแม้จะไม่เชี่ยวชาญวิชาตัวเบา แต่ข้าก็มีความสามารถในการมองคน ท่านร้ายกาจเช่นนี้ ข้าคอยติดตามท่านก็พอแล้ว คิกๆ" นางสีหน้าภาคภูมิใจในตัวเอง พุดราวกับว่าเขาเหาะได้ เป็นเรื่องที่น่างปริ่มปีติยินดีและภาคภูมิใจอย่างมาก

เหอกวนคร้านจะพุดจาไร้สาระกับนางอีก เวลานี้เขาแทบจะอดใจรอไม่ไหวชายเด็กสาวผู้นี้ให้กับบุรุษไปเร็วหน่อย ขอเพียงผูกบุพเพให้นางสำเร็จ วันหน้าเขากับนางก็ไม่ต้องพบเจอกันอีกแล้ว

เขากำลังจะสะกดพื้นโผนทะยานขึ้น เหาะไปเคหาสน์เขาวู้เจี้ยน นางก็พลันเอ่ยขึ้นอย่างร้อนรน "อา ข้าก่อน"

"มีอะไรหรือ" เขามีสีหน้าสงสัย

"รบกวนท่านช่วยพาข้าแวะไปซื้อขนมดอกกุ้ยลักขึ้น..."

เหอกวนสีหน้าดำดล้า ไม่อยากสนใจนาง เหาะตรงไป

ที่มาของชื่อเคหาสน์เขาวู้เจี้ยนมาจากศิลปะการหลอมกระบี่พรศและสำนักต่างๆ ในยุทธภพต่างมีกระบวนท่าและเพลงยุทธ์ลับของตนที่เป็นหนึ่งในยุทธจักร ที่เคหาสน์เขาวู้เจี้ยนสามารถยึดครองพื้นที่ส่วนหนึ่งในยุทธภพไว้ได้ นอกจากจะคิดค้นเพลงกระบี่ของตนขึ้นมาโดยเฉพาะแล้วก็ยังมีศิลปะการหลอมกระบี่ประจำตระกูล

จะหลอมกระบี่ที่ตีออกมาสักเล่มหนึ่ง จะต้องมีเคล็ดลับเฉพาะตัว กระบี่ตีหายาก ด้วยเหตุนี้กระบี่ที่เคหาสน์เขาวู้เจี้ยนหลอมออกมา

บางครั้งของคำพันต่าลึงก็ยั้งแลงไม่ได้

ตอนแรกเหอกวนคิดจะพาผู้หญิงยวนยวนเหาะเข้าเคหาสน์
เขาวัวเจี้ยนไปเลย ผู้ยวนยวนกลับไม่คิดจะแอบเข้าเคหาสน์ไป
อย่างลับๆ หากแต่ขอเข้าเยี่ยมค่านับอย่างเปิดเผย

เหอกวนแม้จะไม่เข้าใจ แต่ก็สุดแท้แต่นาง

"ข้า่น้อยมีนามว่าฟู่จิงจิง เป็นศิษย์สำนักกวนซัน ตั้งใจมาเยี่ยม
ค่านับท่านประมุขเคหาสน์ของท่านโดยเฉพาะ" ผู้ยวนยวน
ประสานมือด้วยสีหน้าแฝงรอยยิ้ม แสดงตนต่อผู้เฝ้าประตูใหญ่ของ
เคหาสน์

คนเฝ้าประตูเห็นผู้มาเป็นหญิงสาวรูปโฉมงดงามผู้หนึ่ง ท่วงที
กิริยาสง่าผ่าเผยทั้งเปี่ยมไปด้วยกลิ่นอายความเป็นเซียน อีกทั้งชื่อเสียง
ของสำนักกวนซันก็โด่งดังเป็นที่รู้จักจึงไม่กล้าเมินเฉย

"แม่นางรอดสักครู่ ข้า่น้อยจะไปรายงานเดี๋ยวนี้"

"รบกวนพี่ชายท่านนี้แล้ว" นางขอบตัวให้อย่างมีมารยาท

รอกจนคนเฝ้าประตูหมุนตัวเดินจากไป เหอกวนที่อยู่ด้านข้างก็
ถามด้วยน้ำเสียงเยาะหยัน "ศิษย์สำนักกวนซัน ฟู่จิงจิงหรือ"

ผู้ยวนยวนเห็นรอบข้างไม่มีใครอยู่จึงกดเสียงลงต่ำ "ใช้ชื่อปลอม
ท่องยุทธภพ ปลอดภัยกว่า" นางวางท่าที่ลึกล้ำยากหยั่งถึง ทำเอา
เหอกวนส่งเสียงหัวเราะเยาะออกมาคำหนึ่ง "ไม่รู้ว่าคุณสาวผู้นี้คิดจะ
ทำอะไร เขาตัดสินใจจะยืนดูอยู่ข้างๆ ไม่ทำอะไร"

ครู่เดียวพอบ้านคนหนึ่งของเคหาสน์ก็ออกมาเชิญนางเข้าไปข้างใน
พานางไปยังห้องโถงรับแขกที่เรือนด้านหน้า พอบ้านเชิญนางนั่งอย่าง

นอบน้อม แล้วสั่งคนให้จัดเตรียมอาหารว่างและน้ำชามาให้ แล้วจึงกล่าวกับนาง "แม่นางโปรดรอสักครู่ ส่งคนไปรายงานแล้ว อีกสักครู่ ท่านประมุขก็คงมา"

"รบกวนท่านแล้ว" ผู้หยวนหยวนยอบตัวให้พ่อบ้าน พลงยิ้มให้เล็กน้อย นางเป็นหญิงงามคนหนึ่ง อากัปกิริยาชวนมองกว่าคนทั่วไป ทำที่ส่งฝ่าเฝยระมัดระวัง กิริยาเจือไปด้วยความศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้ผู้อื่นไม่อาจไม่เคารพอย่างหนึ่ง พ่อบ้านไม่กล้าหยิ่งยโส ให้ความเกรงอกเกรงใจนางเป็นอย่างยิ่ง

หลังจากพ่อบ้านไปแล้ว เหลอกวนจึงกล่าวกับนาง "ใช้ชื่อปลอมก็ดี เจ้าทำอะไรจะได้ไม่ทำให้ผู้บำเพ็ญเขียนต้องอับอายขายหน้า"

นางทำตาขวางใส่เขาที่หนึ่ง "ข้าไม่มีทางทำเช่นนั้น"

"ก็ไม่แน่"

นางคิดจะได้แย้งกับเขาอย่างไม่ยินยอม ขณะจะเปิดปากก็ได้ยินเสียงคนมาที่ด้านนอกประตูจึงรีบปิดปาก

ผู้ที่เข้ามาในห้องเป็นสาวใช้ที่รูปร่างหน้าตางดงามดูบุปผาดูหยกคนหนึ่งยกน้ำชา อีกคนหนึ่งยกของว่าง

"นี่คือขนมดอกกุ้ย แม่นางเชิญ"

ผู้หยวนหยวนกับเหลอกวนสองคนมองไปที่ขนมดอกกุ้ยในจานพร้อมกัน ขนมดอกกุ้ยจานนั้นไม่เพียงทำออกมาอย่างประณีต ยังดูงดงามมาก ทำทาน่ากินยิ่ง

"ขอบคุณพี่สาวทั้งสอง" ผู้หยวนหยวนยังคงยิ้มน้อยๆ บอกขอบคุณเบาๆ สาวใช้ทั้งสองยอบตัวให้นางแล้วออกจากห้องไป

รอดคนไปแล้ว ผู้หยวนหยวนก็หันมามองเหอกวนทันที ดวงตาคู่นั้น ยิ้มจนโค้งเป็นจันทร์เสี้ยว สองประกายแวววาว เผยท่าทีกระหยิ่มยิ้มย่อง ออกมาอย่างชัดเจน ไหนเลยยังมีท่าทางสำรวมสง่าผ่าเผยเช่นเมื่อครู่ ก่อน

ก่อนหน้านี้นางอยากกินขนมดอกกุ้ย เขาไม่ยอมพานางไปซื้อ ปรากฏว่ามาถึงเคหาสน์เขาอวี๋เจี้ยน ผู้อื่นกลับยกขนมดอกกุ้ยที่รสชาติดีกว่าประณิตกว่ามาให้งานหนึ่ง *เซอะ ดวงดีเหลือเชื่อ* เหอกวนเบนหน้าหน้าหนี ใครใช้ให้รอยยิ้มของนางเสียดแทงนัยน์ตาเกินไป เขาไม่อยากจะมอง

ผู้หยวนหยวนหยิบขนมดอกกุ้ยขึ้นมาด้วยความดีใจ กัดเข้าปากคำ เล็กๆ ลิ้มรสพลางกล่าวชม

"เข้าปากก็หอมฟุ้ง ไม่หวานไม่เลี่ยน เนื้อแน่นละเอียด เปรียบกับที่ขายอยู่ในตลาดแล้วยังรสชาติดีกว่า!" นางกินด้วยสีหน้าพึงพอใจ ท่าทางได้ในสิ่งที่ตนต้องการแล้วจะพูดอวดดี

เหอกวนหางตากระตุกไหว แค้นเสียงเย็นซาออกมาคำหนึ่ง แล้วโฉบังไปที่ช่องหน้าต่างนั่งอยู่ที่นั่น ครั้นจะใส่ใจนาง

เยวี่ยอิ่งเทียนได้รับรายงานจากลูกน้อง เขาเดินยกชายเสื้อคลุมเข้ามาในห้อง บุคลิกคล่องแคล่วสง่างาม ทุกอากัปกริยาล้วนเผยให้เห็นท่วงทำนองสุขุมคัมภีรภาพของผู้เป็นผู้นำ

"พี่ใหญ่เยวี่ย" ผู้หยวนหยวนลุกขึ้นมา ประสานมือทำความเคารพ เขาเอ่ยทักทายด้วยความกระตือรือร้น

เยวี่ยอิ่งเทียนพอมองเห็นนาง ดวงตาคมกริบเยียบเย็นคู่นั้นก็มีรอยยิ้มอบอุ่นผุดขึ้น ใบหน้าที่แข็งแกร่งมีความอ่อนโยนเพิ่มขึ้นมาหลายส่วน

สามเดือนก่อน ในงานประลองยุทธ์เพื่อศึกษาและแลกเปลี่ยนความรู้ เขากับผู้หยวนหยวนได้รู้จักกันที่นอกสนาม ตอนนั้นเขาารู้สึกว่าแม่นางผู้นี้เป็นคนเปิดเผยน่าเอ็นดู ทำให้คนพบแล้วไม่ลืม เขาเคยบอกกับนาง หากนางมีเวลารว่างเชิญมาเป็นแขกที่เคหาสน์เขาอวีเจี้ยน เขาจะต้อนรับเต็มที่ คิดไม่ถึงว่านางจะมาจริงๆ เขาย่อมยินดีต้อนรับ

"แม่นางฟู"

"น้องสาวมารบกวนโดยไม่ได้แจ้งให้ทราบก่อน คงไม่สร้างความยุ่งยากให้พี่ใหญ่เยวี่กระมัง"

"พูดอะไรเช่นนั้น น้องสาวให้เกียรติมาเยือนเคหาสน์ของเรา นับเป็นเกียรติของพี่ใหญ่"

"เช่นนั้นก็ดี"

เห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของนาง เยวี่อึ้งทึยงก็ยิ้มอ่อนโยนมากขึ้น เอยกับนางด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "นั่ง"

ผู้หยวนหยวนก็ไม่มัวเกรงอกเกรงใจ นั่งลงมาแล้วรินน้ำชา เลื่อนไปตรงหน้าให้เขาอย่างมีไมตรีจิต

"พี่ใหญ่เยวี่ดื่มน้ำชา"

ทั้งที่เป็นน้ำชาที่เขาให้คนยกมาให้ นางกลับยิ้มดอกไม้ถวายพระ* ผลักถ้วยชามาให้เขาดื่ม อุบิสัยที่ไม่ขัดเขินขวยอายทำให้เยวี่อึ้งทึยงคลี่ยิ้มออกมา และยกถ้วยขึ้นดื่มรวดเดียวหมด

หลังวางถ้วยชาลง เขาเห็นนางกินขนมดอกกุ้ยหมดแล้วจึงสั่งคนรับใช้ "ใครอยู่ข้างนอก ยกขนมดอกกุ้ยเข้ามาอีกสามจาน"

* ยิ้มดอกไม้ถวายพระ เป็นคำอุปมา หมายถึงเอาสิ่งของของผู้อื่นมาแสดงน้ำใจหรือมอบเป็นของขวัญให้อีกคนหนึ่ง

ผู้หญิงคนหนึ่งบอก "ไม่ต้อง เมื่อครู่กินไปสองชิ้นแล้ว กินอีกก็อึดแล้ว อาหารมื้อเย็นจะกินไม่ลง"

"ยากนักที่เจ้าจะมาเที่ยวหา ไม่สู้พักอยู่ที่เคหาสน์สักหลายวันเป็นอย่างไร"

"เอ? ได้หรือ"

"ได้แน่นอน มาบ้านข้าไม่ต้องถือเป็นคนนอก ในเมื่อเรียกข้าว่าพี่ใหญ่ ข้าพี่ใหญ่ผู้นี้จะไม่ต้อนรับน้องสาวให้ดีได้อย่างไรกัน"

"ถ้ารู้แต่แรกว่าพี่ใหญ่เยวี่ยเป็นคนใจกว้าง ก็จะขอออกอย่างไม่ปิดบัง ข้ามาครั้งนี้ก็คิดจะมาอาศัยที่มอาศัยกินที่นี่"

เยวี่ยยิ่งเทียนไต้ดินแล้วหัวเราะฮาๆ น้ำเสียงเป็นกันเองมากขึ้น "ได้ เจ้าอยากกินอะไรก็บอกมาได้เลย พี่ใหญ่จะสนองความต้องการของเจ้าจนพอใจ"

"คิกๆ ขอคุณพี่ใหญ่"

เหอกวนเล็กคิ้ว เด็กสาวผู้นี้ช่างเฉลียวฉลาดมีปฏิภาณเฉียบแหลม ตีงูงูเลื้อยขึ้นตามท่อนไม้* สามารถเข้าพักอยู่ที่นี้ได้โดยสะดวกราบรื่น เช่นนี้ ทั้งตอนพูดจาก็ไม่ได้อึดอัด

เขามองประเมินเยวี่ยยิ่งเทียนบุรุษผู้นี้อย่างละเอียด รูปร่างหน้าตาดี อายุยังน้อยก็เป็นผู้นำเคหาสน์เขาวู้เจี้ยนทั้งหมดแล้ว มีชื่อเสียงมีฐานะ ในยุทธภพ ถือเป็นคู่หมายที่ดี หากยืนเคียงข้างกับผู้หญิงสวยๆ บุรุษเก่งกล้าสตรีรูปงาม นับเป็นคู่ที่เหมาะสมยิ่ง

* ตีงูงูเลื้อยขึ้นตามท่อนไม้ หมายถึงรู้จักปรับตัวไปตามสถานการณ์ ช่วงชิงผลประโยชน์ที่มากขึ้นให้กับตัวเอง มีที่มาจากตำนานการเลื้อยพันของเซ่ง เวลาตีงูถ้าใช้ท่อนไม้เซ่งงูอาจเลื้อยพันขึ้นมาตามไม้และพันพิษใส่คนตีได้ จึงต้องใช้ไม้ตีงู

เขวยี่อั้งเทียนไม่เพียงอยู่พูดคุยเล่น ถามสารทุกข์สุขดิบกับ
ผู้หยวนหยวน ยังพานางไปเดินเที่ยวเล่น ทำความรู้จักคุ้นเคยกับลักษณะ
ภูมิประเทศของเคหาสน์

เหอกวนยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกว่าย้ายแดงของคนทั้งสองมีโอกาสมาก
ที่จะเชื่อมต่อกันได้สำเร็จ เขาเฝ้าปากยิ้ม กลายร่างเป็นผีเสื้อ ให้คนงามคู่นี้
ได้ใช้เวลาอยู่ร่วมกัน เขาจะถือโอกาสนี้ไปตระเวนดูเคหาสน์เขาวู้เจี้ยน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622856.html>